

БЮЛЕТЕНЬ ПРОВОДУ ОУН

Ч. 3. 1969

Слава Україні!

НАКАЗ

ПРОВОДУ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ У ДЕСЯТИРІЧЧЯ З ДНЯ СМЕРТИ ПРОВІДНИКА СТЕПАНА БАНДЕРИ

Націоналісти-Революціонери!

Десять років тому болюча вістка стривожила український нарід, свободолюбний світ, а зокрема кадри революційної ОУН, інформуючи всіх, що Степан Бандера, Голова Проводу ОУН і символічна постать, іменем якої охрищено визвольні змагання української нації в найновішому періоді, згинув смертю героя з руки московсько-більшевицького скритовбивника, що діяв на наказ найвищих чинників московської імперії – ЦК КПСС.

Підготовляючи довгими роками цей драконський злочин, большевицька Москва розчисляла, що підступно доконане нею вбивство Провідника ОУН, сполучене з відповідною пропагандивною акцією в наступних роках, завдасть ОУН та цілому Українському Визвольно-Революційному Рухові смертельного удару, ліквідує бодай часово цю велику та грізну загрозу, якою були завжди для імперіялістичної Москви змагання української нації до державности.

Одначе, як давніше так і цим разом, сподівання найвищих московсько-більшевицьких чиновників не здійснилися. Провідник-прапорносець згинув, але Прапор боротьби і кермо нації у її змаганнях перейняли інші, в тому й молодші покоління в Україні, які йдуть безстрашно шляхом визвольно-революційної боротьби ОУН до великої мети – Української Самостійної Соборної Держави і самостійности інших уярмлених народів, створених на руїнах російської імперії.

В тягу свого трудолюбного життя сл.п. Провідник Степан Бандера був людиною надзвичайно сильної волі, великого розуму, риску, і безоглядної відданості великій Справі. Він поєднував у собі найшляхетніші риси людського характеру і суворі закони революції, що вимагають надлюдських зусиль. Він любив свою Родину та родинне життя, але кожної хвилини ризикував своїм життям, сповняючи великі та відповідальні обов'язки організатора, провідника і символа Українського Визвольно-Революційного Руху та ОУН як його авангарду. Зокрема в останніх роках своєї діяльності, немов відчуваючи наближення відходу у вічність, Степан Бандера виявляв супроти своєї Родини особливу любов та піклування, а водночас стояв завжди на стійці першим.

Десять років ділить нас сьогодні від тої хвилини, коли то в Мюнхені, в дорозі до Родини, перестало битися сильне серце сл. п. Степана Бандери. За цей час багато чого змінилось в світі, багато здобутків досягнуто в ділянках науки та цивілізації, змінилася подекуди політична карта, даючи нагоду бувшим колоніям дихнути самостійним життям. В інших місцях пролилася кров у боротьбі за свободу, а ще в інших – кров, сльози і терпіння катованих окупантами людей. В Україні відкрилися давніші й нові фронти, вирости в боротьбі нові люди, а в практику ввійшли теж нові методи. Московсько-більшевицька імперія ще стоїть, але її коріння сильно підкопані безупинною боротьбою уярмлених народів до особистої і національної свободи. ОУН, яку будували і якою

керували наші Провідники-Символи - Євген Коновалець, Роман Шухевич-Чупринка і Степан Бандера, до якої належали і якій віддали свій труд і життя сотні і тисячі відомих або невідомих Героїв, стоїть даліше не вгнуто як авангард на полі змагань за УССД.

У викристалізованому погляді Степана Бандери на концепційні заложення ОУН, вихідною точкою була ідея революційної боротьби за УССД, якій він був вірним ціле своє життя. Ця ідея лишається живою, діючою, на дальший період дії ОУН, яку наголосив дуже сильно IV Великий Збір ОУН. А це означає, що шлях, яким ішов сл. п. Степан Бандера, і яким ішли його славні Попередники, буде нашим шляхом в дальшому тягу боротьби. Тому, вшановуючи світлу пам"ять Провідника Степана Бандери в 10-ліття його смерті, нашим обов'язком є перевірити нашу настанову, щоби впевнитися, чи ми є вірні його заповітам, чи совісно виконуємо наші обов'язки супроти Воюючої України, та чи наше сумління не пригадує нам і не переконує нас у тому, що клич - "Пімсти смерть великих Лицарів!" почерез здобуття держави ще не здійснений.

Націоналісти-Револьюціонери!

Час мінімальних вимог поза нами. Кожний черговий день, тиждень, місяць та рік наближають нас до вирішних подій в Україні. Йти слідами того, хто впав на шляху, будучи символом нашої боротьби, зможуть лише ті, які відчують в глибині душі суть тої великої жертви, якою став Провідник Степан Бандера, і які розвивають та вдосконалюють елементи самопосягати і риску, що їх потребує революційна ОУН.

Провід ОУН впевнений, що весь актив ОУН в Україні й на чужині докладатиме зусиль, щоб бути гідними і дійсними послідовниками впашого Провідника, що стане найкращим вшануванням його світлої пам'яті!

Схиляючи наші голови перед його могилою на чужині, ми закликаємо членів ОУН, симпатиків і прихильників, скріплювати всіма засобами і формами наш фронт боротьби проти імперіалістичної Росії!

Наш клич в 10-ліття смерті Провідника - обличчям до України, яка страждає, але бореться і здобуває! Живемо в часі невідкличної потреби всебічного наступу української нації на позиції ворога - большевицької Москви. Поширюймо та активізуймо фронт проти окупантів України у всіх країнах постоя кадрів ОУН!

В річницю смерті нашого Провідника-Героя прирікаймо не спочити так довго, доки його мрія і мрія всього українського народу не стане дійсністю, доки на руїнах імперіалістичної Росії не постане Українська Самостійна Соборна Держава та держави інших уярмлених народів!

Хай живе Українська Національна Револьція!

Хай живе Українська Самостійна Соборна Держава!

Хай живе Організація Українських Націоналістів!

Вічна Слава Провідникові Степанові Бандері!

Героям Слава!

ПРОВІД
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Постій, жовтень, 1969 р.

ЗВЕРНЕННЯ ПРОВІДУ ОУН ДО УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДСЬКОСТІ
У ДЕСЯТИРІЧЧЯ З ДНЯ СМЕРТІ СЛ.П. СТЕПАНА БАНДЕРИ

Українки і українці у вільному світі!

Десять років тому, 15-го жовтня 1959 року, в Мюнхені, в Західній Німеччині, з руки московського агента згинув Провідник Організації Українських Націоналістів Степан Бандера. Вишколений і висланий органами КГБ, убивця ужив спеціально сконструйованої в Москві для політичних атентатів газової пістолі, щоб обманути поліцію і залишити враження наглої природної смерті. За цей ганебний злочин убивцю Сташинського нагороджено в Москві високим державним орденом СРСР – орденом "червоного прапора".

Убивство Степана Бандери завдало глибокої рани Організації Українських Націоналістів, потрясло українською політичною еміграцією і широкою луною відбилосся на українських землях, де ім'я Бандери було і залишилось символом безкомпромісової боротьби за визволення України, символом боротьби Києва проти Москви.

Після того, як стверджено, що Степан Бандера упав жертвою атентату, протягом двох років большевики поширювали різні версії цього убивства, приписуючи його то самим же українським емігрантам, то німецьким чинникам.

Але сталося так, що убивця змушений був сам втекти на Захід і, віддавшись в руки німецької поліції, признався, що це він убив Степана Бандеру, а перед тим д-ра Ребета. Цей день, п'ятниця 17-го листопада 1961 року, в якому німецький уряд повідомив світ про втечу на Захід 12 серпня 1961 року Сташинського, убивці Бандери, увійшов у післявоєнну історію КГБ як "чорна п'ятниця".

Перед Федеральною Судовою Палатою в Карльсруге в днях 8-19 жовтня 1962 р. відбувся судовий процес, на якому фактично засуджено не Сташинського – "знаряддя злочину", а його наказодавців голову уряду СРСР Хрущова, голову КГБ при Раді Міністрів ССР О. Шелепіна і їхніх катів – помічників.

Лекцією "коекзистенційної політики" назвала тоді об'єктивна західно-європейська преса реакцію боннського уряду на процес в Карльсруге, де "виявилось криваве, розпачливе змагання українського народу за своє самовизначення". Німецький уряд, стверджуючи, що винуватцем у смерті Бандери є "совєтські органи", обмежився в лагідному тоні протестаційною вербальною шотою, на яку Москва навіть не відповіла.

Міжнародна Комісія Юристів у Швейцарії обмежилася лише опублікуванням перебігу процесу в Карльсруге, скваліфікувавши убивство Бандери як "міжнародно-правний злочин", а Комісія Прав Людини при ООН у своїй відповіді зазначала, що "не має змоги заініціювати будь-яку, пов'язану зі скаргою, акцію щодо порушення прав людини".

Криваву розправу зі своїми противниками на теренах чужих держав, з якими утримує Москва нормальні дипломатичні відносини, практикує вона віддавна. Ще в часи Івана Грізного простягала вона руку до Білорусії, щоб знищити втікача-емігранта князя Курбського. Мазепинська еміграція в Західній Європі жила під постійною загрозою з боку агентів царя Петра I, а небожа Мазепи Андрія Войнаровського і полк. Григорія Герцика схопили царські посіпаки, першого в Гамбурзі 1761 р., а другого у Варшаві і насильно вивезли в Московщину. Убивство Головного Отамана Симона Петлюри в Парижі у 1926 році і основоположника та першого Провідника ОУН полк. Євгена Коновальця в Роттердамі у 1938 році – це були підступні акти індивідуального терору, в яких тепер Москва призналась, щоб застрашити й спаралізувати волю до боротьби у своїх політичних противників, дарма що Ленін і його партія свого часу гостро засуджували

практикований до революції в Росії підпільними організаціями індивідуальний терор.

Ціянкалієва пістоля, від якої згинув Степан Бандера - це був вершок чекістської мордувальної техніки, яка перейшла численні етапи свого розвитку від сокири, зашморга, звичайної пістолі і пекельної машини, застосованої в Роттердамі. В архівах ЧК-ГПУ-НКВД-КГБ колись розкриють дослідники, скільки людей у вільному світі, які відважилися виступати проти Москви, і скільки її противників у самому СССР нагло вмерло "на удар серця" - вдихнувши випару ціян-калію.

Як відрадний факт, який свідчить про те, що український національно-визвольний рух знаходить все більше зрозуміння на Заході, можуть бути численні голоси світової преси у зв'язку з процесом в Карльсруге. Ось лише кілька з них:

"Бандера - легендарна постать!" - писав у ті дні "Нью-Йорк Геральд Трібюн". - "Найпомітнішим процесом, що відбувся в Західній Німеччині", назвав процес в Карльсруге англійський часопис "Гардієн". - "Суд розглядав... замордування Степана Бандери, наймогутнішого і найрішучішого провідника українських націоналістів", - писав часопис "Чікаго Дейлі Нюз". - "Дресованим собакою проф. Павлоба" - назвав Сташинського італійський часопис "Матіно". - "Уперше процес в Карльсруге кидає світло на долю цілого народу, над яким уже протягом віків панують чужинці", - зазначав німецький часопис "Касселер Пост". - "Мюнхенер Меркур" звертався до читачів: "Ще ніколи за час совєтської "відлиги" не виявлялося з такою ясністю, як на цьому процесі, що не лише підпорядковані органи, але також сам совєтський уряд застосовує підступні вбивства як засіб політичної боротьби". - Відомий французький часопис "Фігаро" писав: "Скільки українців уже згинувло в боротьбі за незалежність їхньої батьківщини, скільки було поранених, скалечених або вбитих агентами московського КГБ? Список їх уже довгий. Видно, що Москва боїться їх впливу, коли докладає стільки зусиль для їх знищення". - "Саарбрюкер Цайтунг" констатував: "Після XX партійного з'їзду світ почув з уст найвище поставленої особи, що Сталін замордував мільйони людей, але дехто не знає, що методи Сталіна, методи ліквідації, по суті не змінилися". Американський військовий часопис "Стар енд Страйпс" зробив слушний висновок з процесу, ствердивши, що "справжні вбивці сидять у Москві". І "Дойче Цайтунг" також коротко ствердив, що "сталінізм в СССР не помер, він лише діє тепер витонченішими методами". Цілий ряд газет обурювались, що вирок винесений Сташинському занадто м'який.

З того часу минуло десять років. За цей час світ перейшов етап малих воєн, заворушень і інспірованих Москвою революцій. У Кремлі повалили Хрущова його товариші з "колективного керівництва", і панують тепер там його безбарвні наступники - бюрократи Брежнєв і Косигін, ладні кожної хвилини подерти один одного. "Вічна приязнь" Москви і Пекіну обернулася на смертельну ворожнечу, готову вибухнути затяжною війною. "Комуністичний моноліт", створений Сталіним, розвалився, і Москва судорожними зусиллями, дипломатією і танками намагається затримати при собі сталінську спадщину. В середині Російської імперії назрівають опозиційні і революційні сили поневолених народів, передусім націоналістичної мови, і російські володарі, в обличчі зростаючої небезпеки розвалу "тюрми народів", шукають рятунку у приверненні сталінізму.

Минуло десять років з дня смерті Степана Бандери, але незмінним залишилося прагнення українського народу до волі і державної незалежності, прагнення самому порядкувати свою долю так, як роблять це інші народи у своїх державах, навіть у малокультурних новопосталих державах Африки. І гостро актуальними й сьогодні залишилися теоретичні праці Степана Бандери як ідеолога українського революційно-визвольного націоналізму, як теоретика і практика української національно-визвольної революції, який твердив, звертаючись до українських патріотів: "Не зіб'ється з дороги той, хто кожний крок, всю свою увагу скерує на головну мету - визволення України".

Серед галасу, політичних безпредметних дискусій, проповідуваних орієнтацій на чужі сили, капітулянтських "реалітетів" і

націонал-комуністичних концепцій, чуємо голос Степана Бандери: "Ми боремось проти московського більшовизму у всіх його проявах, на всіх ділянках. Наша боротьба революційна, безкомпромісова, тобто ми заперечуємо, відкидаємо і поборюємо все більшовицьке по суті, що він приніс і накинув українському народові, відкидаємо принципово, повністю. Дошукуватись, відрізнити в більшовицькій системі позитиви - невірно і з погляду революційної стратегії шкідливо". А про націонал-комунізм Степан Бандера писав: "Вірними і правдивими виразниками чи борцями національних стремлень націонал-комуністи не можуть бути ніколи, оскільки, комунізм, якого вони не відрікаються, завжди залишається ворогом нації, її вартостей і самобутнього життя. Тому національно-самостійницький рух не може ніколи примиритися з націонал-комунізмом ані піти його шляхом..."

Степан Бандера був глибоко переконаний, що повне і тривке визволення поневолених Москвою народів можливе тільки після її повної, остаточної поразки в революційних повстаннях тих народів. Тільки розвал московської імперії на вільні, суверенні національні держави та обмеження Росії її етнографічною територією можуть принести народам Східної Європи і підсоветської Азії волю та забезпечити мир на світі.

Степан Бандера був революціонером-провідником, талановитим організатором і політичним діячем великого масштабу. Як найвищий принцип своєї діяльності він ставив соборність-всеукраїнськість чину, доказом чого була масова протибільшовицька акція в західних областях України в 1930-их роках, був схвалений ним присуд смерти на представникові московських гнобителів українського народу, що на східних і центральних Українських землях організували штучний голод, була наскрізь соборницька постава в усій його пізнішій діяльності на еміграції. Безкомпромісовість супроти ворогів-займанців була типовою рисою Степана Бандери - ідейного надхненника визвольних змагань новітніх часів.

Степан Бандера був глибоковірним християнином, перейнятим християнським почуттям соціальної справедливості, був добрим і дбайливим батьком своєї родини. Українську владу він розумів як владу цілого народу, господаря своєї землі, який визнає широкі права національним меншостям.

Народився Степан Бандера 1-го січня 1909 року в селі Угринів Старий у Галичині в священничій родині, виховувався під впливом свого батька-патріота, учасника визвольних змагань 1918-1920 років, в оточенні українського народу. Уперше прийшлося Степанові Бандері бачити московську навалу 1914-1915 і потім у 1917 році, коли був він ще молодим хлопцем. Пізніше перед його очима переходили незабутні листопадові дні 1918 року. Тоді його батько о. Андрій став на чолі селян-повстанців і встановлював українську владу на своєму терені. Потім, перебувши всю історію УГА на Наддніпрянщині і вернувшись додому вже після програних визвольних змагань - мусів перехожуватися від помсти польських окупантів.

Під впливом свого старшого товариша Степана Охримовича вступив Бандера в гімназії до підпільної організації учнів вищих клас, а потім став членом Союзу Української Націоналістичної Молоді. З 1928 року він вже був членом УВО, а з початком 1929 року, коли постала ОУН - членом Організації Українських Націоналістів. З 1931 р. Степан Бандера належав до Крайової Екзекутиви ОУН, від 1932 р. став заступником крайового провідника, а в половині 1933 р. крайовим провідником ОУН. Навесні 1941 року обрано його Провідником цілої ОУН.

Ні польські тюрми, ні німецькі концтабори не заломили духа Степана Бандери. На судовому процесі 1936 р. у зв'язку з атентатом на міністра внутрішніх справ Польщі Перацького, який керував екстермінаційною політикою супроти українців, Бандеру засуджено на кару смерті, що її замінено на досмертну тюрму. Після вибуху німецько-польської війни у вересні 1939 р. його визволили з тюрми українські націоналісти.

У роки війни 1940-41 Степан Бандера ставить максимальні вимоги до визвольного руху і відкидає всяку орієнтацію на чужі

сили. З найближчими однодумцями він провів внутрішню перебудову Організації революційним шляхом. Під його проводом постають Похідні Групи Націоналістів, які, часто випереджаючи німецьке військо, ідуть на схід, організуються Дружини Українських Націоналістів.

Після проголошення у Львові в червні 1941 р. відновлення української держави, Степана Бандеру разом з іншими визначними націоналістичними діячами гітлерівці заарештували і вислали до концтаборів. Під кінець війни, коли німецькі чинники звернулися до нього з пропозицією співпраці, він рішуче відмовився прийняти цю пропозицію.

У ті часи Степан Бандера був серцем і душею на землях України. І після смерті Чупринки-Шухевича, головного Командира УПА, Степан Бандера, ОУН і УПА були нерозривним поняттям. Підпільні кадри в краю і українські повстанці вели героїчну боротьбу з ім'ям Бандери за відновлення Української Самостійної Соборної Держави. Під прапором Бандери і ОУН виступали в "язні на початку 1950-их років у совєтських концтаборах, розхитуючи московську тиранічну імперію.

Ім'я Степана Бандери відоме тепер не лише кожній українській людині на всіх українських землях, - слава про нього як оборонця поневолених народів поширилась по всьому СРСР і далеко поза його межами. Ім'ям Бандери окреслюється тепер в Україні все, що справді українське, неросійське, протиросійське. Тому "бандерівцями" називають московські шовіністи всіх свідомих українців. І навіть українську мову називають вони з ненавистю "бандерівською".

Героїчне, плідотворне, шляхетне й суворе, як сама сучасна епоха української визвольної-революційної боротьби, було життя сл. п. Степана Бандери. Такою ж героїчною була і його смерть не тільки як Провідника-полководця, що ціле своє життя був на фронті боротьби з окупантами України і став несплямленим прапором теперішньої української національно-визвольної революції. З того часу, як він ступив на шлях революційної боротьби за волю і державність українського народу, його життя вже не належало йому, а тільки справі, якій він вірно служив. Його погляд на особисте життя був сповнений героїзмом: Люди смертні, але ідеї вічні. Служити ідеям, здійснювати їх, бути готовим кожночасно вмерти за них - це основна мета борців за волю України, що лишають по собі незатерті сліди, якими ідуть інші.

Степан Бандера серцем і душею, цілою своєю істотою належав українському народові, тій героїчній епосі, що зродила нових борців-месників, що записана золотими буквами в історії нашої визвольної боротьби. Небудення простота й почуття справедливості, подиву гідна скромність і шляхетність Степана Бандери, що є основними рисами справжніх великих людей, поєднувались із його великим незламним духом, непохитною вірою в перемогу національних ідеалів, з витривалістю і послідовністю. Свідомий того, що кожної хвилини може впасти на полі бою, Степан Бандера мужньо пройшов свій бурхливий життєвий шлях - крізь тюрми, концтабори, розставлені сіті ворога та всі небезпеки підпільного життя, аж до останньої хвилини, коли перестало битись його гаряче серце.

Тому ім'я Степана Бандери вже за його життя стало символом Українського Визвольного Руху і священним вогнем запалювало серця спрагненого волі народу.

Степана Бандери вже немає між нами, але його дух і його ідеї залишилися живими, невмирущими, як невмирущою є українська нація.

Його пам'ять вшануємо не розпачем і плачем, а ще більшою згуртованістю, ще більшою наснагою до боротьби, ще більшою рішучістю довести бій з Москвою до успішного, переможного кінця.

ПРОВІД
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Постій, жовтень 1969 року.

НАШІ НЕЗМІННІ Й ПОСТІЙНО АКТУАЛЬНІ ЗАВДАННЯ

/З листа С.Бандери до членів ОУН, лютий 1953/

В цілій нашій діяльності закордоном на першому місці стоять два основні завдання: перше - сповняти зовнішньо-політичну функцію сучасної визвольно-революційної боротьби на Українських Землях, щоб здобути для неї визнання і піддержку серед чужих народів, прихильне відношення сторонніх держав до змагання за самостійну Українську Державу. Друге основне завдання - приготувати якнайбільше сил і вартостей, щоб їх перенести на Батьківщину і залучити в активну визвольну боротьбу, а пізніше у державне будівництво та в розбудову національного життя в різних ділянках. Перше завдання охоплює цілий комплекс нашої зовнішньої діяльності і політики. Для виконання другого завдання розгортаємо цілу внутрішню діяльність, працю й політику на внутрішньо-українському відтинку.

Обидва комплекси трактуємо як складову частину цілого визвольного, націоналістичного руху, як відтинки фронту визвольної боротьби. З цього випливає відповідальність за усю закордонну роботу перед цілим рухом. На кожному членові Організації лежить обов'язок ставитись до своїх завдань і повинностей з відповідною обачливістю й жертвністю, рівнятись на друзів у батьківщині та намагатись внести як-можна більш особистий вклад у діяльність Організації.

Належне сповнювання наших зовнішньо-політичних зобов'язань супроти визвольного руху вимагає, в теперішній ситуації більш ніж коли-небудь, повної напруги цілості Закордонних Частин і накладає на всі кадри, на кожного члена й прихильника нашого руху поважні зобов'язання. Український самостійницький фронт мусить показатися непохитним у своєму змаганні за повну державну суверенність України, безкомпромісовим у боротьбі з большевизмом і з кожною іншою формою московського імперіялізму, дієспосібним і активним через власну міць і завдяки всебічній піддержці цілої української спільноти, без огляду на те, як до нього і української визвольної справи ставляться чужинні сили. Від того, наскільки наш рух покажеться сильним і неподатливим на всякі намагання збити його з обраного шляху, залежатиме в значній мірі відношення до української справи таких чужинних антибольшевицьких сил, які ведуть тепер хибну політику через невірну оцінку сил і настроїв в підбольшевицькій дійсності. Але для цього не вистачає тільки негативна постава супроти невідповідної політики чужих держав у нашій справі й відмова від будьякої співдії з ними без відповідної бази. Негативне ставлення до хибної чужої політики набирає поважнішого значення і може мати бажаний позитивний ефект тоді, як впарі з ним йтиме непослаблена, власнопідметна творча самостійницька діяльність. Послідовне й широке розгортання акцій закордонної частини визвольно-революційного руху повинно унагляднити, що цей рух має опертя у власній суспільності, черпає від неї відповідні сили й засоби і непохитно прямує своїм шляхом, незалежно від неприхильної, чи приязної постави чужих потуг.

Розглядаючи нашу закордонну діяльність під кутом протиставлення політиці неприхильній до української визвольної справи і з метою поправити до виправлення тієї політики, мусимо узгляднювати ще один момент: сучасна американська акція в плані російської орієнтації, намагаючись перетягнути українські сили, хоче взяти їх матеріальними засобами і технічними можливостями, які мають створити базу для широкої антибольшевицької, політично-пропагандивної акції. Поминення засадничих цілей української самостійницької політики, має бути зрівноважене і надроблене практичними користями в антибольшевицькій акції. Наші протиставлення таким намаганням буде тим успішне, чим краще буде ставлена і забезпечена практична сторінка нашої самостійної акції, чим більше творчих сил буде в ній інтензивно діяти. Правда - незалежна самостійницька акція, сперта виключно на сили й засоби організовані серед української еміграції, не може під технічно-матеріальним оглядом конкурувати з тими засобами й можливостями, які стоять до диспозиції акції, фінансованій американськими

кругами. Але належне посилення і правильна політична постановка нашої роботи запевняють їй багато більшу корисність її для визвольної справи, від величезних акцій чужими засобами при неправильній політичній постановці. Протиставлення самих декларацій, без належних дій, не може мати поважнішого значення.

Той аспект нашої закордонної діяльності, як протидії до намагань звести українську політичну акцію на еміграції на шкідливі для визволення рейки - хоча в теперішній ситуації він набув особливої гостроти - всетаки у загальному пляні стоїть на другорядному місці. Найважливіший і вирішний момент - це потреба плянового, послідовного ставлення закордонної самостійницької дії, незалежно від змінної кон'юнктури, від приязного, чи неприхильного ставлення до неї сторонніх сил. З одного і другого погляду слідує одна і та сама вимога, щоб цілу закордонну роботу розгортати на правильній самостійницькій політичній плятформі і забезпечувати її силовою й матеріально-технічну базу з власних джерел українського суспільства на еміграції.

Наша закордонна зовнішньо-політична діяльність являється єдиним вірним виразником і правдивим речником українських революційно-визвольних змагань перед зовнішнім світом. Її головною політичною базою, джерелом найсильнішої політичної аргументації є непереривна революційна боротьба ОУН-УПА в Україні. Але це рівночасно накладає великі зобов'язання. Не тільки в тому, щоби перед зовнішнім світом належно відстоювати самостійницькі позиції визвольних змагань, але в неменшій мірі теж і в тому, щоб наша зовнішньо-політична боротьба своєю якістю, своїм обсягом відповідала якості й важливості визвольної боротьби. Забезпечення відповідно розбудованої і постійно вдержуваної такої акції вимагає постійної праці поважних сил та великих матеріальних засобів. Воно мусить вповні спиратись на жертвності прихильників визвольного руху, передусім його організованих кадрів.

Ще важнішим від зовнішньо-політичної роботи є другий комплекс діяльності закордонної частини Організації: підготовка й залучення до безпосередньої революційної боротьби на рідних землях якнайбільше сил та матеріалів з-за кордону. Першенство важности цих завдань впливає з основної засади нашої концепції - ставки на власні сили. Зовнішньо-політична робота має на меті з'єднати прихильне відношення і по змозі активну допомогу чужосторонніх сил нашим змаганням і знешкідливлувати діючі серед чужинного світу різні ворожі до самостійности України тенденції. Хоч стараємось всіми силами добитись в тому найбільших успіхів, але ніколи не можемо на тому будувати визвольної концепції, бо відношення сторонніх сил може мати тільки допоміжне значіння і це непевний фактор. Зрештою, прихильне відношення чужого світу до наших визвольних змагань може бути тільки наслідком нашої власної протибольшевицької боротьби і залежне від неї. Воно може допомагати цій боротьбі, але не може бути її джерелом, ані її заступати, навпаки, воно відразу вигасло б, якщо б боротьба припинилась.

Закордонні Частини ОУН не можуть бути тільки функційним відділом Організації для зовнішньо-політичних завдань. Ця функція належить до ЗЧ ОУН, але ще важнішим їх призначенням є роля запасного кадру і запілля визвольної революції. Важливість цієї ролі ЗЧ ОУН для дальшого розвитку революції зростає в міру того, як, з одного боку безпереривна боротьба в батьківщині окуплюється постійно найважчими жертвами, а з другого боку повне розгортання революційного змагання у вирішньому етапі вимагатиме великого збільшення організованого й провідного кадру, наперед підготованого до дії в тому етапі революції й заосмотреного приготованими матеріалами. Ці завдання стоять перед ЗЧ ОУН і від їх належного сповнення залежатиме в значній мірі успішне завершення цілості змагань.

Закордонні Частини в теперішньому своєму стані неприготовані і неспосібні до належного виконання тих завдань. В дотогочасному розвитку цієї частини Організації майже вся енергія ішла на внутрішню розбудову, на зовнішньо-політичну діяльність і на працю серед загалу української еміграції. Справами безпосередньої боротьби на рідних землях займалась закордоном тільки частина Організації. В тому відношенні мусить прийти засадниче переставлення, так, щоби підготовка до активної визвольно-революційної боротьби

охопила всі кадри і всі клітини закордоном. Цього вимагає розвиток світової ситуації, який не сміє нас застати непередготованими.

Підготовка закордонних кадрів Організації до великих революційних дій – це справа незвичайно важка. На неї складається ряд комплексів, як – розпрацювання планів розгортання революційної діяльності в цілком новій і невідомій обстановці, на різних теренах і в різних ситуаціях; приготування революційно-пропагандивних матеріалів з уzglядненням різних варіантів, для різних середовищ і серед різних ситуацій; присвоєння цього всего усім кадрам шляхом систематичного проводжування вишколів; розроблення і засвоєння членством необхідних відомостей теренознавства революційної дії теж поза Українськими Землями до якого належать відомості географії, умовин побуту, знання мови, характеру й звичаїв населення і т. п.; вишкіл військовий революційно-повстанчої організації, стратегії і тактики, вишколи з різних практичних знань, необхідних в розгортанні революційної дії; організування груп з призначенням на окремі терени, які систематично будуть підготовлятися до дії в даних теренах і збиратимуть потрібні для цього відомості; планування й підготовка способів як пробратись у відповідний час на призначені терени діяння, уzglяднюючи різні розвідки ситуації і створювані можливості; забезпечення родин тих революціонерів, які мусять їх залишити й відійти до боротьби.

Це тільки деякі з найважчих проблем, що входять в засяг цілої підготовки закордонних кадрів. При тому треба уzglяднути ще один момент. Крім підсилювання існуючих в Україні підпільно-повстанчих частин, завданням прибуваючих з-за кордону відділів буде направлятись і діяти там, де нема нашої акції, ініціювати, відновляти й організувати революційну боротьбу на таких теренах, де революційна боротьба ще не зорганізована, або перервана. Це значно важче, ніж входити в готові, зорганізовані й діючі вже лави революційної боротьби.

Це все дуже трудні, але невідхильні завдання, які закордонні кадри будуть мусити сповняти, як резервна частина Організації. Свідомість незвичайної трудности тих завдань наказує підходити до справи з найглибшою серйозністю. Усе, що досі робилось в Закордонних Частинах, не стоїть в жоднім порівнянні до того, що перед нами. Відхилятись від прийняття на себе тих завдань не можна ніяк, ані цілості ЗЧ, ані нікому з членства, хто тільки буде фізично спосібний до безпосередньої революційної боротьби. Для остаточного вислідку цілого визвольного змагання дуже важним є питання, чи і в якій мірі закордонні кадри руху будуть належно підготовані і у відповідний час підсилять боротьбу крайових кадрів. Розвиток ситуації як міжнародньої, так і на Українських Землях, не дозволять далі відсувати цих справ, як питань дальшого майбутнього. В найближчому часі мусить запастись рішення, як в Організації так і в кожного окремого члена, а вслід за рішенням мусить розпочатись фактичне послідовне підготовлювання до найважчих завдань, які будуть остаточним іспитом.

Велиценські і дуже важкі завдання, що стоять перед цілістю ЗЧ ОУН накладають такі ж великі обов'язки на кожного члена. У трактуванні цих обов'язків мусить прийти цілковита зміна, якщо ця частина членства має дійсно, а не тільки номінально, належати до революційної ОУН, яка у батьківщині серед найважчих умовин продовжує героїчну боротьбу. В обов'язках членів, як у накладанні їх Організацією, так і у виконуванні кожним членом, мусить діяти ця сама засада, що завсіди у нас була і яка тепер в найвищій мірі обов'язує в Краю, засада найвищої жертвовності. Організація мусить вимагати від своїх членів того, чого вимагає наша боротьба: коли треба – віддати все в жертву. Кожний член мусить бути готовий покинути рідню, кинути свої особисті життєві плани, працю, іти в боротьбу в найтрудніших умовинах, готовий – коли прийдеться, покласти й своє життя. Це основна міра обов'язків члена, чого від кожного, без жодного виїмку Організація може вимагати й вимагати буде. В організації закордоном так

само, як у Краю, є місце тільки для тих, хто має таке наставлення, хто чує в собі відповідну моральну силу й ідейну насагу, хто в такий спосіб віддає цілого себе і все своє на службу визвольній справі. Від тої засадничої мірки виводиться міра теж усіх інших обов'язків, які Організація має накладати на членів, щоби сповняти свої завдання.

В доточасній закордонній діяльності, коли йде про більшість членства, Організація вимагала тільки праці-труду і матеріальних жертв. В одному і другому мусить обов'язувати принцип правдивої жертвості. Як в праці, так і в сповнюванні матеріальних повинностей, кожний член має віддавати Організації, а через неї визвольній справі таку мірку, щоби це була для нього посильна, але правдива ж е р т в а, а не злишок, те, що збуває. Кожночасна правдива жертвність, з власного почину й дійсно відчутна, жертвність трудової праці і жертвність матеріальна мусить бути моральною потребою кожного дійсного члена.

Кожний з нас мусить чути в душі невтишний голос сумління націоналіста-революціонера: "В батьківщині український народ живе серед страшних умовин ворожого терору і злиднів, велика частина Твоїх найближчих на засланні, Твої друзі ведуть революційну боротьбу у найважчих умовинах, аж до повного вичерпання, до загибелі. А ти, що уважаєшся теж за члена тієї Організації, як живеш, що Ти робиш, що віддаєш, чим жертвуєш, щоб їм допомогти?!" В кого завмер той голос, той уже не революціонер. А в кого він живе, той без власної жертвості, без рішення вернутися ще до безпосередньої революційної боротьби і без реальної підготовки в тому напрямі - не може жити. Кожний зокрема мусить себе під тим оглядом сам перевірити - хто хоче й може бути членом Організації, з належним сповнюванням усіх своїх обов'язків зараз та з приготуванням себе до майбутніх, значно важчих - а хто своїм ставленням супроти визвольної справи кваліфікує себе лиш як симпатик, а не член ОУН.

ЗЧ ОУН мусять з найгострішою серйозністю ставитись до своїх найважчих зобов'язань, мусять докладно знати свої сили, наскільки можна на них покладатися, щоби оперувати дійсними вартостями й величинами, а не фактивними. Велика кількість "паперових" членів, які не виконують своїх обов'язків, тільки створює шкідливу сповидність, неспівмірність між тим, що Організація повинна б робити, а що фактично виконати спроможна. Краще, щоб в рядах її були тільки фактичні, тобто активні й жертвні члени, навіть якби їх було значно менше. Тоді Організація визначає свої завдання відповідно до спроможности, але зате устійнені завдання зможе виконувати фактично.

Подаю ці міркування наприкінці цього листа тому, що вважаю, що мусить прийти дуже основна перевірка цілого стану ЗЧ ОУН і самоперевірка кожного члена. ЗЧ ОУН входять в такий етап, в якому стоять перед незвичайно важкими й відповідальними завданнями. Всі її члени та клітини мусять стати на відповідній ясній висоті. Я хотівби, щоб цей мій лист причинився до того, щоби в нас усіх, в усіх членів та в усіх клітинах ЗЧ ОУН, обновились і правила всіма нашими ділами чітка свідомість - хто ми, й пощо ми, як частина Організації Українських Націоналістів тут існуємо, як маємо вив'язатись з наших обов'язків перед Батьківщиною і перед лавами наших Друзів в Україні, які кажуть: "ми віримо і впевнені в тому, що Ви прийдете у відповідний час, щоб підсилити і допомогти переможно завершити нашу боротьбу". - А ми знаємо, як трудно буде найперше добитись туди, на поля боїв організованими частинами, а це ж ще буде тільки початок завдання. Але свідомість труднощів нас не відстрашить, ані не спинить. За те конечно всім кадрам ЗЧ ОУН взійти в стан глибокої серйозної підготовки й здецидовано братись за важкі справи, а не тільки займатись ладнанням біжучих еміграційних діл з безпомічним відсуванням в неозначене майбутнє того, що властиво єдино на потребу.

Готуймось і берімся за великі діла, бо великий час не за горами!

oooooooooooooooooooo

Богдан Підмогильний

ЗА ІЄРАРХІЮ ВАРТОСТЕЙ І ЗАВДАНЬ

Ми, як Організація, не спроможні виконувати усі завдання української спільноти на чужині. Тому мусимо встановити ієрархію тих завдань і вартостей та виконувати найважливіше. Є багато таких завдань, які з успіхом можуть виконувати наші симпатичні чи прихильники, особливо на культурно-суспільному відтинку. Але є завдання, які можемо виконати тільки ми!

При перегляді завдань ОУН під цю пору приходимо до висновку, що потрібно покласти особливий наголос на деякі комплекси нашої діяльності, якими є, в першу чергу, справи пов'язані з діяльністю і боротьбою в Україні, у тому ж військово-політичні, підготовка молоді до активної революційної дії, зовнішньо-політична діяльність серед чужинецького світу та активний безперервний фронт проти ворожих сил на всіх теренах, з відповідною протидією Служби Безпеки включно. Очевидно, що сила власна фінансова база є передумовою успіху всіх наших починів.

Хоч на крайовий відтинок повинні бути скеровані всі наші зусилля, щоб скріпити революційно-визвольну дію в Україні, то на практиці ще далеко не все зроблено в тому напрямку. Хоч кожен з нас цікавиться і живе подіями в Україні, але в організаційному відношенні наша дія для практичної допомоги досі обмежується до невеличкого гурта людей. У сьогоденній ситуації цього замало, бо потреби величезні.

Не можна лише особисто переживати того, що там діється, а не організувати водночас дії у тому напрямку. Це означає, що кожен член Організації на чужині мусить, за вказівками своїх зверхників і за загальним планом штабу для крайових справ, виконувати означені завдання у тому відношенні. Є необхідним мати в означених місцевостях, зокрема в портових містах, організовані станиці для цієї дії; треба відповідними шляхами, формами і методами впливати на формування революційно-визвольної думки провідної еліти, як теж широких кіл народу в Україні. Треба живо інтересуватися ідейно-політичними процесами і дією революційного активу в Україні. Треба призадумуватися над можливостями ідейно-політичного контакту різними приватними шляхами з людьми в Україні і поза нею; треба доставляти людям в Україні інформації про нашу акцію тут, літературу, пресу, закуповувати цінні книжки наших видавництв і різними шляхами туди доставляти; треба заставляти наші видавництва деяку кількість їхніх видань слати всякими шляхами в Україну; треба вміти роздобувати т. зв. захалявну літературу, пам'ятати про різні наукові, спортивні /Олімпіади/ і т.п. з'їзди, які дискретно, конспіративно надіються теж для ідейної інфільтрації відповідними людьми і засобами. Треба постійно слідувати, які радіостанції слухають в Україні і про це зголошувати організаційним порядком.

Є дуже численні форми і методи проникання в Україну, але їх треба систематично розробляти й інтенсивно цікавитися цією справою. Так довго не буде бажаного нами успіху на відтинку красної акції, як довго вся Організація, а зокрема молодь не просякне ідеєю дії в тому напрямі. Ця дія вимагає самопосв'яти, ризику; за неї немає аплавзів, але якраз вона буде пробою нашої сили і революційності на чужині так, як була в минулому. Отже — підкреслюємо — є це центральна справа тепер у всій нашій діяльності.

Військово-політичні завдання теж не сміють бути применшуваними чи нехтованими. Основною помилкою є вважати, що військовий сектор тепер неактуальний. Якраз навпаки: ще ніколи такої ваги він не набирав, як тепер. Без вояка ще ніяка держава не буде збудована.

Немало наших молодих людей вишколюються нині у військових високих школах різних держав. З цими юнаками треба нам мати зв'язки, їх треба ідейно-політично виховувати й унапрямувати,

треба їм вказати велику перспективу та їхнє майбутнє призначення у визвольній дії.

В різних країнах формуються і вишколюються партизансько-повстанчі частини для всіляких еventуальностей. Є в цих частинах теж українці. Їм рівнож треба дати політичний вишкіл. Сьогодні повстанчо-партизанська стратегія є модерною стратегією. Це є також наша революційно-визвольна воєнна стратегія. Тому потрібна нам статистика тих, що вже відслужили в чужинецьких арміях свої роки, чогось важливого для нас там навчилися. Потрібно планоно висилати здібних юнаків до військових шкіл вивчати це діло в нашому пляні. Потрібно мати контакти до тих старшин-українців, що закінчили військові академії. Наші майбутні похідні групи з-за океану творитимуть якраз ті, що вивчали воєнне модерне повстанчо-партизанське діло.

Ми не сміємо розтягати пляну нашого визволення на століття, але маємо здійснювати розроблений плян на найближче десятиліття, щоб у ньому добитися нашої державної незалежності! Здійснювання такого пляну не суперечить далекойдучим плянуванням, як зберігання, розріст, поглиблювання національно-політичного потенціалу еміграції. Однак треба пам'ятати, щоб через далекі пляни, здійснювання яких відсувалося б на декілька десятків років, не розгубили ми молоді, що живе поривами і візіями, за які вже тепер треба боротися, страждати, а коли треба, вмирати!

Ми маємо поставити собі мету: здобути українську державність в найближчому десятиріччю, ще за життя нашої генерації. І таку візію треба ставити молоді! На її мобілізування треба звернути особливу увагу. З різних причин ми занедбали генерацію поміж 30-40 років життя. Одною з причин було те, що тоді Організація щойно закріплювалася на чужині, актив влаштовував своє життя, отже часово зійшла була з горизонту молода генерація і це наш великий об'єктивний недогляд. Тепер істотне завдання в цьому питанні – не тільки направити недомагання минулого відносно тої генерації, але охопити нашими впливами також наймолодші генерації поміж 10-20 років і 20-30 років життя.

Найперше необхідно створити за допомогою нашого Юнацтва сильне промінюче ядро, яке буде пенетрувати націоналістичною ідеологією і дією широкі лави молодого покоління. Треба найкращим з молоді дати провід у руки, зокрема у молодечих організаціях. І не тільки це, але на усіх ступенях організаційної побудови включити молодих наших членів, що мають для цього відповідні кваліфікації. Маємо на увазі тих молодих, яким тепер є поміж 20-30 років життя. Ми керували Організацією, будучи в таких рсках нашого життя. Все ж знайдеться і на чужині серед цієї молоді генерації певна кількість здібних з революційним характером динамічних членів, які можуть бути членами вищих організаційних клітин. Молодь потребує прикладу старших, але вона може рости творчо лише власними зусиллями і під власним керівництвом у своїх молодечих організаціях. Треба дати їй змогу розгортати революційні акції, не зупиняючи її винахідливості і радикальності в методах. Найперше – це ідейно-політичне революційне усвідомлення, за що їй боротися, але суттєве – це революційна дія, яка зрушить молодь. Багато зусиль вже зроблено штабом Юнацтва ОУН, який правильно застертував дію Юнацтва якраз революціонізацією його, а своїм Еклетнем ч.1. вказав чіткий і ясний шлях дії. На Юнацтво ОУН, на напрямні його дії має орієнтуватися вся українська молодь!

Є двоякий рід дії революційного типу. Масова революційна дія, наприклад бурхливі демонстрації молоді перед більшовицькими амбасадми в Лондоні, Оттаві і Нью-Йорку. Індивідуальні революційні акти, якими р'ясніє історія революційно-визвольних змагань кожної уярмленої нації, а зокрема України. Дія скорше зрушить молодь, як теорія! Ця остання – необхідна, але товчком, спонукою, що заставляє зглиблювати мотиви і цілі дії є сама дія! Є важливі основні ідеї і великі візії, які мають одушевити молодь, а щойно в другу чергу широке теоретичне обґрунтування.

Звернім одночасно увагу на жахіття розкладу молоді Заходу лівими елементами. Розклад многогранного типу починає проникати і в наші українські лази. Від вживання наркотиків вже численні наші молоді хлопці і дівчата нидіють в домах для божевільних. Навіть серед

українців знаходяться несовісні пачкарі наркотиків, як вже стверджено, напр., в Канаді, і розкладають нашу молодь.

Тому ідейно-етичне і політичне озброєння є конечне. Героїчна концепція життя - єдине на потребу. Але сама героїчна концепція життя - це об'єктивізація благородних ідей в чині! Без об'єктивізації в чині ідеологія є невистачальною. Знову ж чин без ідейно-етичного і політичного підґрунтя і цілеспрямованості у широке русло боротьби за національні ідеали не виповняє своєї мети, бо сам змаг для змагу не вичерпує суті призначення людини, як національним змістом визначеної істоти.

З подивом читаємо у пресі про хоробрі вчинки українців - вояків американської армії у В'єтнамі, з смутком сприймаємо вістки про очайдушну смерть у боях наших молодих хоробрих юнаків за американські інтереси.

У звідомленнях уряду США немає ні слова згадки про патріотичні українські почування цих поляглих "американських" героїв, чи про Україну і її визвольну боротьбу.

Ми свідомі героїзму і самопосв'яти наших юнаків в американській армії у В'єтнамі, ми їх подивляємо, як відважних бійців і не спрямовуємо найменшого закиду в їх бік. Коли газета "Свобода" у США приносить фотографії про героїчні подвиги сотника Кравцева, чи сержанта Юрченка і їхні високі відзначення, то це українська інформація для українців про українців, але в ніякому денному наказі командування США немає ніколи ні слова згадки про те, що ці хоробрі вояки - українці. Для американців - це відзначення їхніх вояків, які борються за справу США.

Ми даємо лише оцінку ситуації і трудного становища українців, які, як громадяни чужої держави, служать в її армії. На маргінесі цієї оцінки хочемо власне підкреслити, що приходить час ризикувати подібним молодим людям за прямі українські цілі, за чисто суверенні цілі, за цілі ОУН, за цілі УССД! "Здобудеш Українську державу, або згинеш у боротьбі за неї" - це заповіт наших героїв і передумова успіху боротьби. Вказуючи на ризик і самопосв'яту українця-вояка у В'єтнамі, чи деінде, ми пригадуємо, скільки було нарікань наших опортуністів, коли гинули боєвики ОУН типу Данилишина чи Біласа, чи коли виконував свій сміливий геройський вчинок Лемик; скільки було тоді зауваг про самовинищування нашої молоді, але досі ніхто ще ні слова критики не висловив у тому напрямі, що уряд США шле пропорційно більше ново-прибулих молодих наших людей до В'єтнаму, де багато з них гинуть.

Тому коли безпосередньо, прямо, з наказу українського суверенного чинника доведеться ризикувати життям за український ідеал, треба бути свідомим того, що це є вимога суверенної расії України, яку репрезентує революційна ОУН. Для цієї расії треба жертв, треба добровольців, треба бойовиків! На Уссурі не за наші інтереси гинуть українці-вояки сов'єтської армії, подібно, як раніше в польській, французькій, німецькій, чи австро-угорській. Зате ОУН і УПА боролись і борються за чисті, суверенні і національні інтереси і під прапорами цих формаций наша молодь тож із чужини має бути готовою не лише боротися, але, коли треба, гинути за ідеї УССД.

Не лякаймося жертв! Пригадую: в одному із російських концтаборів, ще дуже недавно, виводили сливе кожного дня по сотні українських-націоналістів-революціонерів до "особливої праці", з якої вони вже ніколи не поверталися. Їх розстрілювало КГБ в каменюломах. Коли остаточно в'язні поставили спротив, загинула лише невелика частина, але масові розстріли припинилися. Жертви у боротьбі є завжди менші, як жертви тих, що не борються!

Не висловлюючи ні слова критики супроти величезної трагедії України під час організованої Москвою голодової катастрофи, уважаємо, що у висліді збройного повстання Україна не мала б сім мільйонів жертв і більше того навіть програне повстання залишило б ідейно-етичне підложжя для дальшого бою. УПА врятувала виселення ЗУЗ в Сибір. Бої на Закерзонні усвідомили Сталіна, що затріщала б імперія якщо б він спробував переселювати мільйони,

коли невелике Закерзоння ставило такий хоробрий очайдушний спротив!

Молодь цікавиться нашою боротьбою, але не тільки історичними ремінісценціями про неї. Вона хоче бачити героїв з-поміж себе самої, щоб приклади історії об'єктивізувати у своїх чинах! Ми виростили на традиціях Визвольних Змагань 1918 рр., Холодноярських повстанців, Базару, Крут, Басарабової, Головінського, але ми видавали героїв з-поміж себе: Данилишина, Біласа, Лемика, Любовича, Березинського, Бандеру... Це виростили нові герої з-поміж нас!

Молодь на чужині мусить видати героїв теж з-поміж себе. З її ло на мусять виростати провідники-герої, їх теж має вона наслідувати, а не лише героїв попереднього покоління. В Україні виростають нові герої-провідники у масових демонстраціях, у повстаннях в концтаборах які стають в захист народу, напр., в Новочеркаську, в Одесі, Донбасі Дніпропетровську... Героїка боротьби теж закордоном притягне нашу молодь і включить її масово у боротьбу. Молодь рвалася у ряди підпільної ОУН, бо героїка ОУН, її активу з безприкладно суворими вимогами своїм стилем життя, була їй атрактивною. Не дивуймося, що наші оповідання про героїчні чини нашої генерації називають на неї враження історичних спогадів, хоча перед нею живі постаті історичного минулого і сучасного. Вона хоче доповняти героїку попереднього покоління своєю власною.

Закони революції суворі і неблаганні. Вони розлучають синів з батьками, доньок з матерями. Але чи наші сини у В'єтнамі, післані американською державною владою, не були розлучені з батьками? Чи є вирішним лише примус служіння з ризиком для чужої держави? Наша держава існує потенційно в серцях українського народу. Вона не існує реально, але вона "існує морально, вона існує правно в наших душах", як казав один підсудний перед польським судом.

Не помогли б теоретичні обрахунки причалити на Місяць, якщо б не було відважних людей, що взяли ризик польету у міжпланетні простори. Вони теж ризували життям. Якщо б згинули, поклін віддав би їм увесь світ.

Тому замало теж вивчати історію революційних чинів ОУН, УПА, замало вивчати ідеологію ОУН і постанови Великих Зборів, але треба прийняти ризик у виконуванні революційних завдань. На нашому шляху до волі ще падатимуть многі і многі борці. Коли через недогляд у технічній підготові, або через саботаж КІБ згоріли американські астронавти ще перед стартом, - світ склонив голови перед жертвою цих відважних. І ніхто не осудив тих, що їх посилали. Наша ідея не менше благородна, це ідея волі і незалежності нашої Батьківщини. Коли за неї ітимуть до боротьби молоді і старі, ризкуючи життям, треба завжди пам'ятати, що немає іншого шляху, як шлях революції, шлях збройної боротьби, щоб силою усунути окупанта з нашої землі. А це вимагає ризику життям...

Слабі духом часто обвинувачують революційну організацію, що вона винищує молодь, або внеможливіє їй інтелектуально розвиватись, не дає змоги включитись в муравлину роботу. Інколи чуємо, що якщо б не пішли були на певну смерть Данилишин, Шербак, Старух, Майвський, Павлушків, або Грицько Чупринка, які цінності могли б вони залишити нації! Ми вважаємо, що найбільшу прислугу нації зробив Данилишин якраз своїм героїзмом. Він дав нації те, що може дати людина - найвище і найцінніше. Триста крутянських героїв, закінчивши університет, не могли б дати нації нічого більшого, як дали під Крутами, рятуючи її честь і створюючи легенду для століть. Наші опортуністи засуджували героїв, які ішли в УПА, бо там "їх зідять воші у лісі" як твердили вони, але коли тисячі нашої відважної молоді загинули насправді по геройськи під Бородами, то політичні аранжери дивізії, які втекли за кордон і оплюгавлювали героїв з УПА, замовкли в обличчі трагедії з-під Бродів.

Ми відмітили у цій статті важливіші аспекти нашої революційної дії, наголосивши зокрема роль нашої молоді, молодшого активу ОУН під кутом досі замало підкресленим.

Проблематику ієрархії вартостей і завдань будемо обговорювати систематично. Наприкінці хочемо звернути увагу на "БЮЛЕТЕНЬ" ч. 1. Проводу Юнацтва ОУН, за липень 1969 р. У ньому всесторонньо обговорено практичні завдання і роль нашої молоді генерації, зокрема ж Ю ОУН, та подано багато цінних вказівок для розгортання нашої визвольної діяльності.

СЕКТОР ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ Й АБН.
/Студії/

ЕМІГРАЦІЯ І ПСИХОЛОГІЧНА ВІЙНА

Поширена серед нашої еміграції, а теж серед членів організацій Визвольного Фронту думка, нібито ми на чужині не маємо великого значення тепер, а ще менше матимемо на випадок світової війни, не має підстав. Навпаки, наша діяльність, якщо ведена розумно і доцільно, може мати великий вплив на вирішення багатьох справ міжнародної політики у користь нашої батьківщини. Передумовою є ведення психологічної війни постійно, вже тепер, бо загальне становище таке; що живемо в роках, коли ця психологічна війна ведеться віддавна і то переважно між двома головними противниками: США і ССРС. Фаза психологічної війни завжди попереджує війну мілітарну, а обидві фази є виявом однієї і тої самої тактики, вирішною є сила.

Завданням Москви є здобути стратегічні терени до мілітарної розправи у різних, підхожих теренах нашої землі. Війна матиме глибокий характер і змагання проходитимуть різними видами на різних континентах світу. Модерна війна не обмежується боротьбою летунства, панцерних військ тощо на стратегічно визначених теренах. Такий погляд є тільки залишками думання катєгоріями 19-го сторіччя, хоч і Гітлер ще переважно спирався на такі пересуди. Модерна стратегія не визнає односторонньої боротьби в добу, коли маємо змогу діяти різноманітною технікою зв'язку та інформацій і рухатися з фантастичною швидкістю літаків і космічних сателітів.

Беручи до уваги всі можливі види війни, стверджуємо, що ми від років є у війні з ССРС. Це є стадія "ні мир, ні війна," подібна до тої, що її бачимо в мініятурі у відносинах між арабським світом та Ізраїлем.

Найпомітнішим досягненням Москви є організація партизанських рухів у Південній Америці, в Африці, Азії, а навіть у США. В одних районах партизанський рух є в стадії творення, в інших заморожений до слушного часу. Вишкіл червоних саботажників і повстанських груп для Африки, напр., проходить на Кубі. Після закінчення курсів і практичного вишколу, кадри перекидаються літаками /з пересідкою у Швейцарії/ до Африки. Ядра партизанів є в лісах, джунглі, в горах.

Там, де партизанські дії не можуть мати виглядів з причин терену, починаються перші проби акції по містах, головню в США. Расові заворушення, студентські розрухи /що їх перебрал суперпролетаріят/, врешті спроба революти на демократичній конвенції в Чикаго виявили, що на чолі тих дій завжди стоять ті самі провідники та що грошеві засоби не вичерпні. Не треба заспокоювати себе, що учасники тих заколотів не знають, чого хочуть, що, мовляв, Москва є проти них, що їхні гасла - це ліві напрямні різних вождів, як Мао, Троцький, Че Гевара тощо. Може низові учасники і не знають, але провідники знають добре про що йде.

В інших країнах іде психологічна війна спокійно, легальними шляхами "ангажованих" інтелектуалістів, комуністичними партіями, навіть співпрацею з ними. Обличчя психологічної війни криється за багатьома масками і зорієнтуватися в цьому не легко. Воно ховається за тисячі форм і діє тисячами каналів, а кожний крок є докладно продуманий і спирається на поважні студії з психології одиниць, маси та одиниць у масі. Є це сьогодні поважна наука, стан якої вирішує про існування імперії, а перемога у психологічній війні не раз рівняється перемозі на полі битви. Тому, що обидві сторони діють, треба рахуватися з помилками і недотягненнями, що їх вирівнюється наступним успіхом.

У психологічній війні, що її нам не слід занедбувати, мусимо стосувати закони цієї боротьби, її тактику і стратегію. Основні елементи є: скорість дії, гнучкість тактики і використання часу, який проходить, а коли ми безчинні, йде на ко-

ристь ворогам. Теренами нашої боротьби на чужині повинні бути країни нашого поселення, а теж інші, куди тільки можна поширити наші впливи. Основною метою повинна бути дія, якою треба переконати вирішні політичні, дипломатичні та інші чинники, що в інтересі тих держав є розбити СРСР на окремі національні держави, не жахаючися світової війни. Бо якщо Москві буде доцільно вона таку війну викличе, не рахуючись з ніякими "моральними" засадами.

Основні закони психологічної війни сьогодні не є тайною, але все таки багато залежить від кваліфікації відповідальних гравців. Дозволю собі довільно подати деякі з тих законів та ілюструвати їх відомими мені фактами.

1. Негайно, обраховано, скоро і доцільно вдарити в те слабе місце ворога, яке відкрилося перед світовою опінією. Тобто використати ситуацію і її актуальність. Наприклад, поява публікацій Чорнозола, Коляски та інших майже сплелася з окупацією Чехо-Словаччини. Ці дві події не додаються у своєму ефекті, а помножуються. Тоді є час діяти нам на публічну опінію /не мас, а еліти чужих держав/ в інтересі України, звертаючи увагу не на "жертви", а на боротьбу в батьківщині. Прага викликала велике зацікавлення Східною Європою, є, отже, нагода поширити і знання нашої історії, нашої культури, нашого політичного значення. Скорість тут важливий чинник, бо не дає ворогові часу опам'ятатися та приготувати психологічну відсіч. Відомо ж, що бюрократичний апарат імперії важкий, а це слід розумно використати. Збентеження чеськими подіями московських апаратників бачимо у їхніх суперечних заявах, передаваних на Захід.

2. Наступ ворога відбити негайно кращими аргументами і що найважливіше - джерельними матеріалами, бо відомо, що сьогодні ніхто не звертає уваги на фрази та пустомельство, хай за тим і ховається жорстока правда. В останні часи в Україні проходить велика пропаганда проти УПА, яка виявляється теж присудами та ув'язненням. Найважливішим аргументом Москви є те, що УПА, мовляв, співпрацювала з німцями. Що ми протиставляємо цим фальшам? Статті в пресі ВФ, які поза колом членів, не мають жодного значення. Велика праця про УПА Мартінеза Кодо появилася еспанською мовою і напевно своє завдання виконує. Те саме стосується до УД УНА, а ця тема є табу навіть для преси ВФронту!

3. Стратегія нині постійно міняється і достосовується до кожночасних подій. Так само мінялася тактика боротьби УПА - інакша була на Закерсонні, інакша на Волині, інакша в горах, мінялася залежно від сил і тактики ворога, від власних засобів, атмосферичних умов тощо. Навіть кожний командир мав вільні руки у виборі тактики. Це повинно бути зразком для нас на еміграції. Не можемо дозволити собі на притаманну повільність думки та на "чіхання чубів". Ми повинні діяти посередньою стратегією, тобто політичними, дипломатичними, моральними, науковими чинниками, які повинні викликати у політиків Заходу щонайменше сумнів в аргументи ворога.

4. Не будемо воліктися позаду подій, коли зуміємо передбачати, тобто діяти не на сьогодні, а на завтра. Вимогою є тут гнучкість, майже творча ініціатива, розуміння чинника "час". Усяка "рутина" є тільки перешкодою. З уваги на це приготування є сьогодні важливіші, ніж виконання плану.

На жаль, ми досі не прикладали майже жодної уваги до того, щоб приготуватися до наших завдань. Не маємо ні відповідних наукових праць чужими мовами, ні політичних опрацювань проблематики Сходу Європи. Маємо кільканадцять книжок англійською мовою, а потрібно нам сотні, з кожної ділянки нашого суспільного, політичного, господарського, культурного та історичного життя. В такій ситуації кожний план дії мусить прийти запізно і вдарить у порожнечу.

5. Не маємо звички думати категоріями часу. Цього нам завжди в історії бракувало. Наприклад, найдогідніший час для проголошення державності був 1917 рік. Ми прогавили і політичну ситуацію, хаос у Московщині, ми не використали енергії,

яка виявлялася у військових з'їздах; кожний день діяв на користь Москви, а ми цього не бачили і не розуміли. Наше спізнання у думанні "часом" і в політичній концепції було спізнене і це вирішило перемогу Москви, не зважаючи на велику жертвовність у визвольних змаганнях. Ленін сказав про Берестейський мир: Ми відреклися території, щоб зискати на часі.

Тупість ума і негнучкість думки спричинила те, що ми тоді вірили в соціалістичну справедливість, хоч бачили, що соціалісти йшли серед усіх воюючих народів за інтересами не партії, а своїй батьківщини. Ми не вірили соціалістам серед ворожих колон, але ми вірили у московських. Якщо ми знали історію і думали над нею, ми побачили б, що всі завоювання приходили з гаслами "свободи", чим викликували поділ серед народу, призначеного ними на загибель. З тим гаслом ішов на нас Джінгісхан, ішли москалі, німці. І завжди були свої "татарські люди". І тепер на еміграції чимало таких, що вірять "у зміни там".

6. Така віра в еволюцію поширилася серед "совєтологів" на основі західної філософії, а не московської історії і дійсності. Вікова тактика царів і секретарів партії полягає на славолі /щоб противник не розпізнав системи/, на ритмічному посиленні і послабленні терору, що викликає неоправдані надії, а з тим і послаблення спротиву.

Москва не визнає жодного статусу кво /у який вірять і наші емігранти, бо це надія на спокійне жування/, згідно з Марксом, який у 1853 р. сказав, що стремління до статусу кво є ознакою імпотенції.

Наше завдання переконувати і ще раз переконувати, що не слова імпотентних західних політиків, а революція і знищення московської імперії є запорукою нашої свободи. Та це вже психологічна, внутрішня війна.

7. Психологічний внутрішній маневр має на цілі заскочити ворога. Таким внутрішнім маневром було проголошення державності 30 червня 1941 року. Багато тактичних заскакувань утомлюють ворога, бентежать його, а тому й послаблюють.

8. У психологічній війні вживається нерідко тактики, щоб зменшити власні поразки серед власного населення і назовні відповідною пропагандою або блискучим успіхом, який треба вивіщити до неспівмірної величини. Коли північні в'єтнамці виконали свій план наскоку на ряд провінційних міст Південного В'єтнаму і здобули їх, американська преса рзписувалася про те з дивною насолодою. Але коли американські війська очистили терен, про це писалося небагато. Недавно я розпитував знайомих, що діється з тими містами. Ніхто не знав, більшість була переконана, що вони є в руках комуністів. Залишилося враження американської поразки. Інший приклад з другої світової війни. Коли блискавичний німецький наступ на СРСР затримався, Гітлер кинув малий відділ, щоб він зивісив німецький прапор на шпилі Ельбруса. Німецький прапор над Кавказом повністю покритив на деякий час збентеження німецького населення. Це теж треба мати на увазі у нашій тактиці.

9. Кличі скоро зуживаються. Найдоцільніше вживати кличів з містичним підґрунтям, або спиратися на історичні права, історичну конєчність, справедливість тощо. Німецькі війська довгий час втримували з повагою "Готт міт унс". У москалів існує клич "справедливості". Кожна війна, яку веде Москва, є "справедлива", війна з другого боку - несправедлива". Доцільні кличі скріплюють фанатизм, моральну поставу воєнка, політиків, населення. Середньовічні лицарі йшли з образами святих, за визволення святої землі, наші запорожці з Покровою, св. Михаїлом тощо.

10. Треба знищити всі московські впливи культурного характеру. Ми належимо до Європи і до європейської культури, всупереч сильній московській пропаганді. Вона має на меті втримати враження, що в світовій пресі пишуть про ЧСР, як про націю європейську. Це має своє поважне значення, хоч досі ніхто не думав іти чехам на поміч. У цій ділянці наша стратегія по-

винна мати два напрями: зовнішній для чужинців і внутрішній для нас. На жаль, і в цьому не маємо відповідних наукових матеріалів для чужинців. Та й себе самих у цьому не дуже щасливо переконуємо.

Серед нашої еміграції багато земляків оцінює соцреалістичні літературні фабрики, як високе мистецтво, хоч і потойбіч чуємо голоси, що тамошні література і мистецтво – це жалтура. Але що зробити, коли для декого і після понад 20-річного перебування на Заході Пушкін ще далі найвизначніший світовий поет! Довголітнє виховання в атмосфері московського духового задуху буде проблемою ще після визволення і нашим завданням є приготувати відповідні твори та матеріали, якими в себе і серед чужинців будемо спроможні викликати респект до справжньої української духовості.

11. Найспішнішим завданням для нас є запланувати всі ділянки психологічної війни, потрібно до наступу й оборони. Може треба покликати штаб відповідних інтелектуальних сил, створити центри праці. При ініціативі і відданості знайдуться і відповідні інтелектуальні сили та матеріальні засоби.

12. Свобода руху в психологічній війні є свободою дії. У зовнішній стратегії ніщо не перешкоджає нам знайти сильне покриття нашого "запілля" серед вирішних політичних чинників Заходу, від інтервенцій, розмов, до найгостріших навіть демонстрацій та засобів спротиву. На деякі голоси, що, мовляв, "це не випадає", бо чужинці не звикли і зле дивляться, не треба звертати уваги. Війна й засоби залежні не від звичаєвих чемностей, а від тактики! М'які люди це саме говорили про УПА і ще тридцять років раніше, що нібито "не випадає" збройно виступати проти Москви, або що будуть втрати і терор.

13. Пильна увага до дій ворога є основною передумовою знищити його намір. Пропаганда про УССР, як вільну незалежну державу, триває ще більш, ніж 15 років. Реакція була слаба, або ніхто не звернув на це уваги, або відбій проходив на шпальтах нашої преси. Поважного спротиву не було. Стаття про русифікацію, авторства Костецького, проминула без реакції. Це саме в ділянці "контактів". Якщо б не світові політичні події, то вже нині ми мали б еміграційних авторів, які писали б в ССРСР. В чому справа? А в тому, що раз ми відмахуємося до смішності, а друге, що не розмишляємо над плянами ворога. Це не є ніяка боротьба!

14. Ворог працює прецизно, ми безпляново. Мабуть ніхто на це не звертає уваги, крім, хіба, АВН, який старається паралізувати почини ворога. Яке ставлення до психологічної війни у чужинців, бачимо з цього що навіть оформлено її математично: $C = Ч \cdot Ма \cdot Мо \cdot П$.

C – стратегія психологічної війни, $Ч$ – час, $Ма$ – матеріальні засоби, $Мо$ – моральні засоби, $П$ – показник і чинник кожночасних подій. Коли маліє матеріальна сила, слід збільшити моральну. Зменшений час вимагає збільшення матеріальної і моральної сили. У мілітарній війні важливішою є матеріальна, у психологічній моральна сила. Цей закон є корисний для нас на еміграції.

Наша праця повинна відзначатися прецизністю, науковістю, ініціативою. Аматорщина тут шкідлива. При добрій організації психологічної війни можемо поставити ворога в дуже прикре положення у ділянках, що їх ми опановуємо, тобто в ділянці діяльності на Заході. Врешті, в разі поглиблення кризи у міжнародній ситуації можемо багато допомогти нашому народові. Наприклад, московські вистрільні споруди далекосяглих атомових ракет є розташовані не на Московщині, а в Україні, в балтійських країнах, у південній частині азійського ССРСР. Це є загрозливе, бо в разі війни ракети Заходу впадуть насамперед на наші землі. Розташування тих споруд є відоме з обсервацій космічними сателітами Заходу. Психологічний момент є корисний для Москви. Перше, українське населення буде озлоблене не на москалів, а на Захід, що скріпить ще своєю пропагандою Москва, а друге, чужонаціональне населення ССРСР буде нищене не

москалями, а Заходом. Тут і наше завдання добрих зв'язків з відповідальними колами Заходу. Звернути увагу на обережність бомбардування нашої території, подаючи фактові й наукові аргументи.

Прикладом можливостей нашої еміграції може бути в минулому оборона полонених вояків УД уНА Ватиканом за посередництвом наших духовних кіл.

15. Війна, яка може прийти у різних видах, вирішуватиме про нашу державність. Але якщо брати до уваги Москву, то ставкою буде її перемога, або повне повернення до стану з-перед 500 років, до рівня національно малої держави, без геополітичних умов відродитися знову на світову імперію. Тому боротьба буде незвичайно жорстока і безоглядна. Нам треба до цього готувитися, а не балакати, що все залежить від наших братів у батьківщині. Входимо в світ, який, за висловом Камю, буде ділитися на панів і невільників. Від кожного з нас залежить, до якої категорії належатиме Україна.

16. На прикладі останніх подій у світі можна завважити дивне на перший погляд явище: після розрухів у Франції, Швейцарії, а навіть у Америці, виявилось, що влада скріпилася, до неї повернулися ті, що були проти неї, одним словом, можемо завважити явище ідентифікації маси з владою. Це є успіхом психологічного наступу після розрухів. Наприклад, де Голь ізолював проводирів розрухів, вказав на них, як на асоціальний елемент. Усунув їх у політичне небуття. В розумінню маси, яка брала участь у розрухах, ті проводирі не є частиною нації. Винні не маси, а тих кілька людей.

У Швейцарії подібне явище. Ізоляція проводирів відбулася так, що опубліковано їхні світлини, ось мовляв, хто винен, тільки вони і ніхто більше. Комуністи мають подібну тактику: поворотці із заслання - натавровані люди. Вони інші, майже чужі для суспільности. Свої - це партія. Хто поза партією - це людина іншого, нижчого ґатунку. Одначе в СССР влада не має успіху з такої тактики. Влада не має авторитету, потрібно до тактичного успіху ізоляції, ніхто не бажає, крім безхребетних і неморальних типів, ідентифікуватися з кремлівськими бандитами.

17. Цю тактику москалі стосують при русифікації. Пропагуючи українську мову, як примітивну, просто сприсилюють тільки для некультурних людей, Москва хоче досягти ізоляції української людини від інших. Коли однак нація, що її понижують, є свідома своєї культури, така тактика не приносить успіху.

Те, що тактику ідентифікації та ізоляції вжили у трьох чи чотирьох випадках розрухів на Заході, означає, що вона спирається на досвід психологічної війни. Її вживають сьогодні загально.

А тепер погляньмо на диверсію "контактів" і нашу боротьбу з нею. Ми робили навпаки, як наказувала тактика. Замість виявити кілька провідних прізвищ і їх ізолювати, ми писали і говорили проти тих, що відвідували концерти з УССР, а промовчували проводирів. У висліді ми їх не ізолювали. Б'ємо у своїй пресі авторів, а не говоримо про Новиченка, чи як зветься цей політрук і наказодавець Москви. Б'ємо ті маси що говорять по-московськи, а не тих членів "уряду", що спричиняють русифікацію!

18. Коли загроза війни стане дійсністю, прийдуть дні, коли не буде безпеки ні для кого. Ні минуле, ні майбутнє не буде мати відношення до переживаних днів і загрози ядерних бомб. Не буде теж ясного і сталого відношення різних чинників нашого духовного і матеріального життя. В той час нашим завданням буде посилити традицію боротьби серед еміграції. Старші хай забудуть про збайдужіння, яке їх тепер опанувало, молоді хай побачить, що в боротьбі затираються різниці між поколіннями і різним розумінням щоденного життя, що заіснувала спільність нації. Провідники ВФ хай докладуть усіх сил, щоб утримати порядок, притаманний часам, які прийдуть; хай стануть обережні до затії ворога, його обіцянок і ловлення душ /у другій світовій війні були: орден Хмельницького, "українські фронти", "украї-

нець" Жуков тощо/. Такі примани тепер будуть прецизніші і досконаліші. Москва багато навчилася із маневру на терені нашої еміграції, який провела у формі контактів. Пізнала сантимент малороса і що з нього виходить. І, врешті, всі на фронт психологічної війни. Але готовим мусить бути штаб, люди керівники, люди-еліта.

19. Здається мені, що провід у психологічній війні повинен перебрати АБН, як організація з досвідом. Про це, однак, треба подумати і вирішити вже тепер. Без бюрократії, діючий центр. Людей мужніх. Треба пам'ятати, що ворог зверне терор не проти маси, а проти активної і свідомої еліти. Тоді маса відчує, що терор до неї не стосується, та усунеться від суспільної праці, бо ця стала небезпечною. Це теж система ізоляції.

20. Потреба сенсації, новостей, ініціативи, дії є найсильніша в інтелектуальних колах, слабша у міщанських душах, найслабша в масі. Тому виростити політичну чи іншу еліту з маси є дуже важко. З неї виростають висуванці рабські і слухняні, що бачимо на большевицькому досвіді. Тому завданням кожного окупанта є знищити еліту, а залишити масу, чим аморфнішу, тим краще. З неї можна мати слухняних рабів. Поза тим маса є матеріалом для поділу нації. Німці створили поліцію з жидів, які стали для ув'язнених і в гетто страшнішими, ніж гестапо. Українці в КГБ - це низи, які чують владу і показують її на власних земляках.

Кожну революцію робили не робітники, а аристократія /французьку/, яка знала середовище, проти якого виступала. Російську революцію викликали інтелектуали і міщани, спираючись на інтелектуаліста Леніна і такого ж Маркса. В час розрухів у Франції закрили всі бензинові станції. Люди ходили пішки і вели довгі дискусії на вулицях. Порушники спокою мали свої аргументи і переконували тих, що досі не думали про такі речі. Оце братання було для уряду небезпечне. Перед виборами урядові чинники відкрили продаж бензини. Рушили авта і братання з тими, які авт не доробилися, покінчилося. Братання стало тільки фрагментом, влада ізолювала бунтівників від міщанського елементу.

21. Треба боротися проти дивної уніфікації у виявах нашої культури. Наприклад, питання "єдності", яке достатньо пояснив Д. Донцов. Або питання одного націоналістично-реалістичного стилю у малярстві і літературі. Це об'яв негативів маси, а вона думає так: чого не розумію - це дурне. Це наслідування Москви. Навіть Геббельс розумів, що не можна творити тільки націонал-соціалістичну культуру. У фільмовій індустрії він, наприклад, не зважаючи на протест Гітлера, допускав тільки 15% нац.-соц. фільмів. Інші 85% були розвагові. Геббельс мав відвагу сказати: Якщо "ін райг унд глід" стане 30 мільйонів "троттельс", то це буде знак, що постає вічне царство Агасфера.

22. Страх перед ядерною зброєю може спаралізувати розумну політичну та всяку думку. Це зброя потужних імперій, а ми тут що вдіємо? Однак, тепер стала інша проблема. Заїсмувала потужніша бактеріологічна і хемічна зброя. Вона дістала назву "зброї убогих".

Мусимо бути свідомі, що кінець 20-го сторіччя кидає нам виклик.

Ю. Т. К.

НАСТУП МОСКВИ НА А.Б.Н.

Большевицькі газети і інші публікації в Україні повні напастей на АБН і його голову. З'являються окремі памфлети типу А/асамблея/ Б/блазнів/ Н/націоналістичних/, статті у львівській сов"єтській пресі, у журналах в Києві і нерідко теж в центральних російських часописах типу "Правди" чи "Ізвестій". Ніколи не оминають азійської політики АБН, чи ініціативи голови АБН у справі резолюції у США в користь поневолених націй. Водночас з публікацій захлавної літератури бачимо наявно, що ідеї АБН полонюють чимраз більше уми і дію кращих з поміж уярмлених народів, а концепція АБН стає реальною концепцією визволення.

Москва готовила 1959 р., як зізнав Сташинський, ліквідацію голови АБН, щоб послабити зовнішньо-політичну, безкомпромісову діяльність АБН. Це їй не пощастило.- Уже в 1954-55 роках московська й інші агентури намагались розвалити АБН з середини, послуговуючися для цієї мети авантюристами типу Глазкова й інших. Ця акція розбити АБН синхронізувалась з диверсійною акцією теж в середині ЗЧ ОУН. У той час стало відомим, що чужа агентура обіцувала фінансову допомогу, якщо буде змінена політична лінія АБН через т.зв. демократичну більшість у президії АБН з елімінацією грузинських, болгарських і словацьких націоналістів. А в ЗЧ ОУН не було інакше. Одна із західних розвідок обіцувала теж фінансову підтримку, якщо буде звалений безкомпромісовий курс.

Дія АБН за останніх 15 років широко розрослася на всі континенти, та знаходить чимраз більше захисників і пробойовиків. Револьюційно-визвольна концепція АБН є єдиною розв'язкою світової кризи і єдиним шляхом визволення уярмлених націй. Сподівання на визволення чужими багнетами після тотальної мовчанки, більше того, мовчазної згоди Вашингтону на окупацію ЧССР, повністю завели. Отже народи, що їх уярмлює Росія, бачать наявно, що їх сила в них самих, у спільному фронті проти спільного ворога.

Безуспішність мадярського повстання в 1956 році було в тому, що мадяри не мали великої визвольної візії АБН, тобто не ізольованого, не сепаратного визволення поодиноких націй, але одночасного координованого зриву! Замість апелювати до бійців советської армії, до членів уярмлених націй повстати спільно, замість поставити собі за ціль визволення усіх уярмлених націй, мадярський уряд проголосив вихід з Варшавського пакту, заповів нейтралітет поміж бльоками і незацікавлення справою визволення інших поневолених націй. Малетер апелював до США, а не до уярмлених націй! Пізнання цієї помилки прийшло запізно! Окупація ЧССР підтвердила поновно правильність концепції АБН, що одночасні узгіднені револьюційні зриви завалять з середини імперію, а не чужі багнети принесуть нам визволення.

Це збагнула Москва. Вона боїться розривної сили визвольних револьюцій більше ніж термоядерної зброї. І тому почався наступ на АБН. Його один фрагмент сьогодні проаналізуємо: словацько-українські взаємини!

АЛН і ОУН заявили рік тому: чехи і словаки повинні були вкопити за зброю і ставити збройний спротив. Дубчек і ко. переконані комуністи, довіряли Росії і подібно, як Гомулка, зберегли для Росії ЧССР як сателіта. Усвідомлення антиросійської активної постави зросло серед чеського і словацького народів. Палах умирав з завіщанням: "ліпше загинути у полум'ях, як жити під РОСІЙСЬКИМ ярмом". Традиційне русофільство зникло у чехів. Здавалося, що фронт чесько-словацько-український кріпшатиме. А тимчасом діється навпаки. На нашій Пряшівщині, що є інтегральною частиною соборної України, словацькі комуністи на наказ Москви починають антиукраїнську словакізаційну політику. Зрадник української нації малорос Біляк стає виразником проросійської політики і підтримує російську антиукраїнську - здогадно прословацьку політику у Пряшівщині. Словацький комуністичний "автономний" уряд, що є залежний з одної сторони від Москви - проводить комуністичну шовіністичну антиукраїнську політику. Москва заграла: діли і пануй! На гачок Москви дають себе ловити деякі словаки навіть некомуністи, призабувши, що єдино АБН і єдина з великих націй - Україна підтримує змагання словаків до державної незалежності. Тимчасом Москва своєю єхидною грою - підбурюючи словацькі комуністичні антиукраїнські словакізаційні намагання щодо українців в Пряшівщині - розсварює українців зі словаками, словаків з мадярами, супроти яких веде словацький комуністичний уряд аналогічну словакізаційну політику. Майстром гри тут є Москва! І їй служать нерозумні словацькі ті чи інші елементи, призабувши, що йдеться про словацьку самостійність, а не про ословачення українців у Пряшівщині.

Гра Москви має успіх і на еміграції. Словацькі польно-фільські кола типу Кіршбаума, Романа, Єпископа Гуснака, який є суффраганом нашого Єпископа-Ординарія Кир Борецького в Торонто, підбурюють словацьку еміграцію проти українців, хоча призабули водночас, що в часі творення Гітлером Протекторату

поляки зайняли за згодою Гітлера частину словацької території і її не віддали. Ватикан нехтує нашого Єпископа-Мученика і відбирає йому юрисдикцію над нашою Пряшівщиною. Більше того, творить окрему митрополію в США для "руснаків" з Карпатської України так, наче б це не були українці. Словом, діли і пануй - цілком в інтересі Москви діється на усіх фронтах - антиукраїнських фронтах!

І тут масонсько-большевицькими колами переслідується ще одна мета: вказати на те, що українська концепція порядкування світу - НАЦІОНАЛЬНИЙ принцип нікудишній, а єдино правильний - великопростірний, з домінуючою силою однієї великодержави, що зупинить "балканізацію", яку самі москалі чи інші великодержавні імперіялістичні нації і уряди провокують і творять. Отже, не національний, а імперіальний принцип, не етнічна засада, але світовий уряд того чи іншого покрою і кольору та змісту єдино може на їх погляд, ввести лад і порядок. Отже, за провокуванням словацько-українського конфлікту криється багато глибша перспективна російська і "світово-урядова" розгра, щоб завалити наш принцип організації світу: національної держави. Коли деякі наївні словацькі національні польонофільські елементи у вільному світі цього не розуміють, самі пошкоджують своїй нації. Вони не здобудуть нічого прихильності, бо ніхто за самостійну Словачину, окрім українців, не стоїть, а підтримуючи, замість засудити, словакізаційну політику проросійських словацьких й чеських комуністів у Братиславі самі шкодять словацьким самостійницьким змаганням.

Уже деяка частина української opinio фальшиво перекидається на сторону концепції ЧСР, як вислід антисловацького ресантименту, що його всіляко викликати Москва, її словацькі комуністичні ступайки і деякі словацькі польонофільські кола на еміграції. При тому треба дивуватися, що Єпископ Ізидор, творячи біля себе словацького Єпископа-суфрагана, призабув найважливіше: ХТО буде його наступником для українців в єпархії Онтеріо-Квебек? Чи цей словацький польонофіл і українофоб? І чому пішов на такі уступки Кир Ізидор?

Наша українська преса вже дала себе втягнути не в русло антиросійської, але подекуди антисловацької політики. Центральна справа: за словацько-українським конфліктом стоїть МОСКВА! Це роз'яснити є головним завданням нашої преси. Обороняючи українськість нашої Пряшівщини, вказувати на головного ворога словаків і українців - РОСІЮ. А словаки ще мають проти себе захисників концепції ЧСР, які теж є проти самостійності Словачини. Отже ще одного ворога.

Є фальшиво в українській пресі натавровувати виключно словацькі кола за те, що діється у поневоленій Росії і Прагою Словачині, зокрема ж в нашій Пряшівщині, але треба вказувати на російську східну гру і затию, а теж на польський імперіялістичний інтерес: розсварити малу Словачину з великою Україною. Необхідно завжди вказувати на потребу виключати побічні фронти, як це діялося в час дій УПА-ОУН у двофронтовій війні, якщо знаходяться кола серед даних народів-сусідів, які визнають етнічну засаду розмежування між державами і націями. Це вдавалося УПА з деякими мадярськими партнерами, з "ВІН" на польському відтинку, а інколи з деякими частинами АК! Пригадуємо спільну акцію на Грубешів УПА з частинами "Вольносць і Неподлеглосць" /ВІН/. Доцільно тут згадати засадничу статтю на цю тему з перед 20 років Степана Ленкавського п.н. "На побічному відтинку", яка саме вказує на головний фронт.

Хочемо водночас пригадати, що частини сов"єтської армії зложені з українців переходили у Будапешті на сторону повстанців. Розрахунок москалів на те, що українці будуть трактувати мадярських повстанців як ворогів, завів, бо повстанці проголосили в справі Карпатської України захист української позиції.

Висилка совет. частин до Праги під командуванням генерала українського "походження" мала теж метою розсварення уярмлених народів пригадкою, мовляв, українець командує окупаційними військами. Порівняти українців з японцями теж мали метою москалі, коли українського походження генерала Дерев'янка робили шефом окупаційної місії в Токіо. Те саме діється в східній Німеччині, на російсько-китайському кордоні, і.т.д.

Отже українська преса і наша роз'яснююча акція повинна іти у тому напрямку, що РОСІЯ розграє велику карту - порівняти

народи, ліквідувати суцільний, спільний фронт, а тоді поодиноким, сепаратно, ізольовано кожного по черзі викінчувати.

Етнічна засада територіального розмежування існує надалі, як зобов'язуюча і незмінна. Не треба водночас забувати, напр. у Пряшівщині, фальшування статистики перепису населення в різних часах. Завжди загрожувала депортація чи насильне виселення українців з Пряшівщини в УРСР чи СРСР, тому багато подавали свою національність як словацьку. Колиж тепер словацькі комуністичні шовіністи на наказ Москви роблять висновки, що українців є дуже мало у Пряшівщині, то це є нікчемна розгра ворога. На цю статистику фальшиво, хоча свідомо, спирався теж Ватикан, дезавуючи нашого Єпископа-Мученика, Ісповідника віри Христової, назначивши словака на його уряд у Пряшеві!

Москва підюджує тепер одну із білоруських груп, яка атакує АБН, українців, зголошуючи претенсії до чисто українських територій. Цікаво, що ця група /БНР/ є водночасно польонофільська, а їх шеф - колишній радянوفіл з Праги. При цій східній грі Москви, підтримуваній політичним примітивізмом деяких кіл з даної нації-сусіда, треба спокійно, холодно, але рішуче обороняти українські національні інтереси, вказуючи на ГОЛОВНОГО ВОРОГА, що безпереривно монтує антиукраїнський фронт - на РОСІЮ ВСЯКУ - ЧЕРВОНУ ЧИ БІЛУ. Не треба при цьому забувати і польських імперіалістів, які хвилиночому зникли з обличчя нашої преси, хоча в Польщі переслідуються важко українців, а Кардинал Вишинський відмовляється дати згоду на екзарха для українців. Чому така мовчанка про польських імперіалістів, а стільки про словаків? Чи не дивно?

Росія з розумом залишала частини українських територій в рамках держав-сусідів /Польща, ЧССР, й інші/, щоби мати "заставну карту" у розгрі. І на кінець треба пригадати словацьким польонофілам і опортуністам, що підготовляється Словацька Совецька Соціалістична Республіка в рамках СРСР, а тоді Пряшівщина, таксамо як Крим, увійде в рамці УРСР; а претекст для Слов.ССР /тобто Словацької Соціалістичної Республіки/ буде - безпорядок і гноблення словаками інших національностей, отже "старший брат" "мусить завести лад".

Катерина II уміла це робити, умів це робити Петро I, Ленін, Сталін, то чому Брежнєв зі своєю "доктриною" не мав би ще додаткового "оправдання" для заведення "порядку" в ім'я інтересів "соціалістичного бльоку".

Зисву ж розважливі словацькі політики мусять не лякатися відкрито стати в захист перспективних інтересів своєї батьківщини і розкрити гру Москви коштам Словащини, коли антиукраїнський курс ведеться словацькими комуністами, а словацькі польонофіли і опортуністи на еміграції зі Словацької Національної Ради померлого польонофіла Сидора йому не протидіють, а сприяють...

Поширювання пашквілів про те що Ф.Дюрчанський чи Покорний запродалися українцям і АБН, свідчить про большевицьку чергову провокацію. І цей наступ на концепцію АБН буде відбитий. Кремль і цим разом ідейно програє, як уже не один раз програв у зударі ідей Києва з облудою Москви...

Хвиля

Референт АБН.

Г. Корецький

НЕВІДКЛИЧНА ПОТРЕБА УТОЧНЕННЯ
ДІЯЛЬНОСТІ СКВУ НА ЗОВНІШНЬОМУ ВІДТИНКУ

До написання цієї дискусійної статті для "Бюлетеня Проводу ОУН" спонукала мене поява в декотрих українських пресових органах статей з наміром оборони прав і можливостей СКВУ займатися діяльністю на зовнішньо-політичному відтинку в користь незалежності України та, як твердили автори цих дописів, теж і з уваги на невідкличність виконування постанов першого конгресу тої громадської установи.

Коротка передісторія тієї справи така: В перших місяцях 1969 року Секретаріат СКВУ звернувся із закликом до всіх українських організацій у вільному світі розгортати акцію в захист поневоленого українського народу, використовуючи для тієї справи найновіші вістки з України про нову хвилю переслідувань, а зокрема про ув'язнення Архiepіскопа Величковського. До цього заклику був долучений плян, згідно з яким кожна споріднена група організацій мала визначену певну пору року для дії у повищій справі, а цілість того пляну покривала цілий біжучий рік.

Разом з повищим пляном Секретаріат СКВУ розіслав теж відповідні листи всім українським політичним угрупованням, закликаючи їх піддержати морально заходи Секретаріату СКВУ, а рівночасно призначаючи цим політичним угрупованням певні завдання. Такий лист був висланий посереднім шляхом теж до Голови Проводу нашої Організації.

Поминаючи деякі непрактичні аспекти схематичности пляну Секретаріату, суспільно-громадські установи взяли під увагу саму ідею та вклучили її до вже існуючих заходів в організуванні спеціальних акцій, що їх вимагала найновіша ситуація в Україні, а зокрема хвиля переслідувань на церковно-релігійному відтинку, або взялися до організування акцій там, де власної ініціативи ще не було. Все це вміщалося в рамках можливого, бож СКВУ являється їхньою надбудовою з правом координувати та ініціювати роботу згідно з устроєвим правильником СКВУ та постановами першого конгресу.

Зовсім інакшу реакцію викликав цей заклик, як теж окремі листи та плян зі сторони політичних угруповань, а подекуди і від церковних чинників. Церковні чинники, вітаючи у загальному потребу організування акцій в обороні прав і свободи українського народу і Українських Церков, настоювали дуже виразно на konieczності своєрідної повздержливости відносно конкретних осіб чи ситуацій, щоби в розгарі акцій не виявити перед ворогом того, про що він ще не знав, або не мав конкретного обтяжуючого матеріалу.

Політичні ж угруповання зовсім правильно сприйняли листи, заклики і плян, вислані їм Секретаріатом СКВУ, як спробу втручатися прямо в їхні справи і як крок, що виходив поза компетенції і рамки засягу діяльності СКВУ. Першою об'єктивною причиною такої їхньої реакції було те, що СКВУ створився на базі громадських організацій і політичні угруповання, хоча піддержали СКВУ, членами його не стали. А другою причиною було знову те, що Секретаріат СКВУ виступив тут у формі надрядного чинника, не узгіднивши з ними наперед того виступу.

Секретаріат Проводу ОУН відповів ген. секретареві СКВУ довгим листом з 18-го квітня, який був надрукований в попередньому числі "Бюлетеня Проводу ОУН". Вітаючи акцію кожної української формації і кожного українця в захист уярмленого народу і вказуючи, що наша Організація ініціювала вже багато разів акції різних українських інституцій проти московського поневолення України та русифікаційної політики, а рівночасно інформує, що навіть тепер ОУН веде з власного почину акцію в обороні переслідуваних Церков і нищення культурних пам'ятників, Секретаріат Проводу ОУН звернув увагу, що "СКВУ не може бути диспози-

ційним центром для українських політичних формацій", ані "ініціатором їх вільних акцій чи політичних заходів". Становище Секретаріату Проводу ОУН вказувало також, що "Секретаріат СКВУ має відношення лише до громадських центрів і повинен обмежуватися координацією дії з ними", а "український політичний світ повинен розгортати свої акції в таких формах і розмірах, як це кожній формації є можливе". Це питання заокруглено радше безкомпромісовим підкресленням, де сказано, що "наша Організація буде стисло притримуватися узгодження, що СКВУ є громадським, а не політичним центром". Визнаючи, що як різні громадські, церковні, наукові, культурні і станова організації, так теж і СКВУ повинен відповідною роботою допомагати поневоленій Україні, то все таки СКВУ "не може претендувати на диспозиційний центр для політичних формацій, ані не може ставати намісткою неіснуючого єдиного політичного центру".

Я не знаю з докладністю текстів реакції інших політичних угруповань на цю першу спробу Секретаріату СКВУ вплинути на характер, плян і форми дії політичних угруповань по лінії тої конкретної справи, однак загальна обсервація поведінки цих угруповань та лише деякі інформації переконують, що по мимо очевидної різниці в спонукках, аспіраціях і в аргументації їхнього становища, в тому одному принциповому питанні між їхньою настановою і настановою Проводу ОУН засадничої різниці не було. А це дуже промовиста істина!

Яка ж реакція була зі сторони Секретаріату СКВУ? Поминаючи знову евентуальні письмові відповіді, моя увага була скерована на те, що було опубліковано в пресі не як пряма реакція на становище політичних чинників, але як вислови думок, поглядів, становищ та інтерпретацій правности СКВУ займатися політикою і політичною роботою. Думаю, що ці матеріяли появилися під пресією якраз тої реакції політичних кругів, бо на це вказує дуже виразно як зміст статей, так і час їхньої появи.

З небагатьох статей вибираю дві, що їх написали і опублікували особи на високих становищах в Секретаріаті СКВУ, а саме: М. Сосновський, виконавчий директор Секретаріату СКВУ в "Свободі" від 22 травня 1969 року, і М. Плавук, генеральний секретар СКВУ, в "Українському Слові" від 31 серпня і 7 вересня 1969 року.

Аргументи за політичною дією СКВУ

Стаття М. Сосновського не прораджує, на перший погляд, тої основної спонукки, яка зумовила її появу. Сам наголовок - "СКВУ та його перспективи" сугерує, що автор буде робити аналіз дотеперішньої діяльності СКВУ та, користуючись майже півторарічним досвідом, висуватиме прогнози майбутнього.

Проте в цьому відношенні автор задовільняється лише загальним покликанням на листування Секретаріату з різними українськими організаціями, на намічені пляни і на те, що зроблено на внутрішньому і зовнішньому відтинках. Відтак переходить до пригадки про принципи скликання СКВУ та ухвалення на ньому резолюцій, що не викликає застереження. Можна б не мати застережень і до чергового розділу, де наголошується невідкличну потребу "національної єдності та координацію діяльності", бо це ж питання, про які говориться ще від часу гетьмана Івана Мазепи. Мало є сьогодні груп, які відкидали б СКВУ чи заперечували б доцільність його існування. А ті, що визнали СКВУ, стали його членами або морально його піддержали, хоч із певною резервацією, повинні мати право висловити свої думки про його роботу сьогодні, його місце і роль в суспільстві та його перспективи. А, власне, у цих місцях проявляється вислів недоволення, критики і поучення теж для нашої Організації та інших політичних угруповань, що зареагували на першу спробу Секретаріату СКВУ трактувати їх як рівнорядних членів СКВУ.

Правильність цих моїх заміток підтверджує дух і зміст чергових розділів, де розглядається відношення між СКВУ і

українським політичним сектором та висловлюється певні прогнози майбутнього. Скрупулярний перегляд думок автора виявляє, що як нам, так і йому є важко зінтерпретувати позицію СКВУ у широкому вахлярі організованого життя. Він визнає, що СКВУ – це громадська надбудова, але теж каже, що "на основі уповноважень СКВУ його Секретаріат є виразником і речником всіх відтинків українського організованого життя в діаспорі", що вже не покривається з засадою громадської надбудови в поточному розумінні цього терміну. Він визнає, що СКВУ не включає українського політичного сектору, але не бачить перешкоди для Секретаріату вдержувати з ним контакт, що з одної сторони є зовсім на місці /контакт/, але з другої – знову ж суперечить гіпотезі про право Секретаріату бути речником всіх відтинків українського організованого життя в діаспорі.

Ще далше він прямо опрокидує думки чи настанови про те, що СКВУ не повинен би репрезентувати український світ на міжнародних ф'юрумах, хоча не специфікує тих ф'юрумів, знаючи, що бувають також такі міжнародні ф'юруми, що наколи б СКВУ появився на них, а ще більше – наколи б відстоював там одну з трьох існуючих між українцями концепцій міжнародної політики, то заледве чи з СКВУ щонебудь залишилося б. Отже, наколи від нашого руху були колинебудь висловлювані такі застереження, то це було не у висліді "необзнайомлености з принциповими заложеннями СКВУ та його завданнями", ані не під впливом тенденції "елімінувати СКВУ як динамічний ф'юктор українського життя в діаспорі", але таки дуже реалістичного погляду на сутність тої справи в обличчі ф'юктичної, а не уявної ситуації.

Стаття М. Плавюка написана більш безпосередньо до проблем, що вийшли на поверхню в першій половині біжучого року і являється спробою звести цю дискусію на властиві рейки. Окреслюючи суть справи, він таки подає, що "дискусія видвигнула під адресою СКВУ чи може і всього сектора суспільно-громадського життя нашої спільноти закиди, що буцімто СКВУ чи інші громадські надбудови вмішуються у справи, які належать до домени дії українського політичного сектора з одного боку, а з другого боку на відтинку громадського життя є загроза домінування певних політичних груп, чи дискримінації інших". В дальшому він твердить, що політична дія Секретаріату СКВУ велася і ведеться в згоді з статутowymi заложеннями СКВУ та що вона "повністю спрямована проти ворожих нам чинників-окупантів України", і що діяльність того роду "не може бути жодною загрозою для українських політичних центрів". Накінці він закликає до скерування дискусії на властиві рейки, а цими рейками мали б стати бажання та заходи в напрямі посилення діяльності СКВУ та політичних чинників і скріплення між ними конкретних ділових взаємовідносин та співпраці.

В чому криється непорозуміння?

Аналізуючи уважно погляди та аргументацію обох сторін, стає ясным, що корінь існуючого непорозуміння між політичними середовищами та чинниками Секретаріату СКВУ лежить в тому, що як одна так і друга сторона оперують загальниками. Одні кажуть, що СКВУ не повинен займатися політичною роботою на міжнародному відтинку, але того не специфікують. Другі обороняють права на політичну роботу, але цієї роботи теж не уточнюють.

Самі терміни "політична дія" і "міжнародний відтинок" мають, очевидно, дуже широке значіння, охоплюючи собою кожную спробу як політичної так і громадської організації інтересуватися загальними національними питаннями та контактами з одиницями чи кругами поза власним середовищем. Майже кожна суспільно-громадська установа, розвиваючи питому своїм статутовим заложенням дію, виходить з якихось загально-національних основ і змагає до якогось національного ідеалу. Хоча їхня робота буде в основному концентруватися, напр., довкруги культурного життя і побуту, охоплювати харитативну проблематику чи інші подібні справи, то в усьому тому мусять знайтися

елементи, що належать теж до політичної сфери. В діяспорі є багато суспільно-громадських організацій, які стоять виразно на певних політичних позиціях і зближені ідейно до певних політичних середовищ. Велика їх частина займається певною роботою між чужинцями, що розвивається в різних формах. Говорити, що СКВУ, як громадська надбудова, не повинен ангажуватися в політичну роботу, а при тому не специфікувати цього питання, є рівнозначне з поставленням під знак запиту дуже широкого вахляра завдань, які являються складовою частиною кожної суспільно-громадської організації.

Лишити ці питання для довільної інтерпретації однією стороною, себто самим Секретаріатом СКВУ, теж не корисно, бо тоді це не посунеться допереду, на що вказують реферовані нами статті, автори яких, дискутуючи з політичними середовищами, крім дуже загальної та завуальованої аргументації, ніякого конкретного уточнення не подали. Було б краще без появи цих статей, але зі спробою шукати уточнень іншими дорогами. Спроба мобілізувати публичну opiniю по стороні Секретаріату СКВУ в цих питаннях може ускладнити ситуацію до тої міри, що на довгий період часу унеможливить знайдення відповідної розв'язки.

Дивлячись на повищу справу, я бачу konieczність зосередження уваги на обов'язкове уточнення тих питань в можливо найкоротшому часі. Як будуть підходити до цього інші середовища та їхні представники в СКВУ – це справа, на яку можемо не мати прямого впливу. Але уточнення цих справ нашим Проводом і запізнення з ними наших членів Секретаріату СКВУ є конечно й можливе.

Мої погляди на цю справу

Становище Секретаріату Проводу ОУН в тому, щоби СКВУ був загально-еміграційною надбудовою суспільно-громадських і станових організацій, є правильним становищем, яке впливає з Постанов IV Великого Збору ОУН і являється теж точним віддзеркаленням настанов якщо не всіх основоположників СКВУ, то бодай більшої його частини.

Зовсім правильним є становище Секретаріату Проводу також і в тому, що Секретаріат СКВУ не має права дивитися на політичні угруповання як на рівнорядні, а чи підрядні одиниці, ані не думати, що будучи осередком згуртування громадських організацій він може рефлексувати на репрезентацію абсолютної цілості. Це було б не лише грубе порушення суті характеру СКВУ, але наділення самого СКВУ такими прерогативами, які можуть мати поганий вплив на дальший розвиток нашого політичного та громадського життя.

Виходячи з існуючої дійсності, СКВУ – може бути лише громадською надбудовою з дуже докладно визначеними прерогативами, планами та змістом роботи на зовнішньому відтинку.

Кожному, хто орієнтується в розвитку українського політичного життя ще від 1948 року, є відомо, яку позитивну, а рівночасно й негативну роль відіграли ті організації, що ґрунтувалися на неполітичній базі, але займалися політичною роботою. Наколи б теперішньому СКВУ надав в додатку до громадського ще й політичний характер, то це було б відродженням відомого нам Товариства Українських Поступовців, яке діяло в Україні на переломі 19 і 20 століть. Тому сам СКВУ, наколи бажає стати ефективним осередком громадського життя, повинен бути особливо зацікавлений в тому, щоби абстрагуватися від дійсної політики, залишаючи цей відтінок покликаним до того середовищам.

Термін "політика" означає в найширшому понятті дію в інтересі народу чи держави. Він охоплює, в основному, такі питання, які пов'язуються з устроями аспектами державного життя, господарством, дипломатією, військовою стратегією, соціальною і культурною політикою в народі, та всіма іншими подібними ділянками, які підлягають прямій юрисдикції державних інституцій наколи нарід є самостійний, або які лежать в засягу компетенцій

того чи тих чинників, які організують боротьбу народу за його незалежність.

Поклавши повище вужче окреслення поняття слова "політика" в програму наших намагань уточнити, що саме СКВУ може робити на внутрішньому і зовнішньому відтинках, нам не буде важко говорити про справи властивими поняттями, а не блукати в загальниках.

Якою складною і проблематичною не була б у нас ситуація на політичному відтинку, підміновувати його громадською надбудовою не буде корисно. Діяти на зовнішньому і внутрішньому відтинках цими двома окремими чинниками без належного розмежування їх компетенцій також не добре. Тому ще перед тим, як зачинаються намагання, скеровані на оборону прерогатив одного чи другого, треба постаратися, щоб наша мова була прецизна, а ми щоб себе взаємно розуміли. Маю на увазі в першу чергу людей з нашої Організації, які zatrudнені в роботі СКВУ.

До проблеми кадрів.

ЗА РЕВОЛЮЦІОНІЗАЦІЮ КАДРІВ!

Революційна організація мусить жити і діяти у постійному напруженні, у постійній натузі волі і цілеспрямованості на боротьбу в Україні, в постійній готовості ризику. Повторювання зусильних акцій не означає нервового вичерпування чи збуденіння демонстрацій з бурхливими їх фіналами, а є необхідним для втримування революційного настрою кадрів.

Революційна організація не сміє перетворитися в технічний "апарат" бо такий "апарат" не є зацікавлений в революційній ідеології, в наступі на ворога, в різних конфронтаціях з ворогом, але в самозбереженні у технічній рутині, у зберіганні й опануванні того, що найлегше, у різній "високій" політиці, яка на ділі, є опануванням інколи лише персональних позицій в якійсь установі. "Апарат" без революційної ідеології, без революційної дії, затрачує перспективу, а змагається лише за такі імпрези й установи, де у гру входять видні позиції чи матеріальні прибутки. Перед таким процесом треба перестерігати наш революційний актив!

Причиною такого процесу може бути брак розмаху і революційного характеру у частини активу, який в деякій мірі може бути просякнутий опортуністичними інфільтрантами. А ці останні мають вроджене недовіря до революційних ідей і до націоналістичної діяльності, а крім цього революційні ідеї українського націоналізму та націоналістична діяльність, характером якої є незалежність і суверенна дія націоналістичних формацій, не є сприйнятливі ні для "урядових кругів даної країни" ні для різних т. зв. загально-українських надбудов.

Щоб зберегти кадри від можливих впливів таких елементів, треба:

- а/ вести на кожному кроці, різними формами і засобами, фронт проти ворога, як головний фронт;
- б/ посилено пропагувати засади української революційної націоналістичної ідеології;
- в/ вести ідейний наступ на українських партійно-політичних противників;
- г/ боротися проти асиміляції, яка захоплює чимраз ширші кола в церкві, в школі, серед молоді, зокрема заокеаном; "Асимілянти" заокеаном, а в США зокрема, сміються в живі очі "з блакитножовтих шовіністів", які будують "Україну" в Америці. Вони пишуть листи до англомовних

газет, де кажуть, що: наша рідна мова є англійська, що ми не розуміємо тропарів і кондаків в українській мові. В Дітройті, напр., священник перейшов на англійську мову Богослужень в церкві, нікого не питаючися, чи можна це робити. В таких випадках треба конфронтації з нашої сторони і рішучої протидії. Необхідно чітко і ясно ставити справи;

г/ зокрема протидіяти асиміляції молоді, бо навіть наша зорганізована молодь говорить здебільша чужою мовою. Треба розумно роз'яснювати і призадуматися над улаштуванням курсів української мови модерними методами /напр., метода Девлон, що вживається в канадських школах/, закладати драматичні гуртки, декляматорські тощо, використовуючи для цього табори молоді. Треба частіше організувати радикальні масові акції молоді, заставляти їх на університетах давати ідейним змістом визначені наші доповіді, щоб їх полонити в дії нашою революційною ідеологією, тоді це допоможе і прискорить вивчення української мови, історії, літератури. Показати величні постаті нашої історії, літератури, науки, наші грандіозні ідеї.

Рух муринської, а теж порторіканської молоді за свою національну ідентифікацію повинен бути, якоюсь мірою, прикладом для українців в США. "Українська сила" - вже захоплює нашу молодь! Білінгвальні школи згідно з новими поглядами американського уряду постають, як гриби по дощі. Можна цю можливість теж використати для нас.

Існує загроза на церковному і національному полі, що до 5-10 років можемо перестати існувати як серйозна національна група, якщо молоді не здобудемо для українства, для націоналізму. З кого тоді будуть поповнятися кадри на чужині? І тому боротьба на цьому відтинку, яку часто-густо треба вести "підпільними" методами, є дуже важлива.

До цих плянів праці, які вже були з'ясовані в попередніх числах "Бюлетеня", вважаю необхідним підкреслити і відмітити цих декілька думок, як довголітній член не тільки ОУН, але ще й УВО.

Увіст.

"Український визвольний рух, як його ставить ОУН, це багатогранний процес внутрішньо-духового й політичного переродження нації та наснаженої ним боротьби з московським більшовизмом за власний зміст, самобутність і вільний розвиток в усіх царинах життя, за національно-державну самостійність. Процес внутрішнього формування народу, від глибинних, духових основ до ідейно-політичної і дійово-революційної мобілізації - є істотним, підставовим складником визвольної революції, без якого сама технічна боротьба заниділа б, як річка з висохлими джерелами".

/Степан Бандера: "За правильне розуміння визвольно-революційного процесу", "Шлях Перемоги, ч. 2-3, 1955/.

СТРАТЕГІЯ МАСОВИХ АКЦІЙ

Наша епоха, більше як будь-яка інша, вимагає перегляду і модернізації форм і методів нашої визвольної дії за кордоном. Це конечно з двох причин: ворог наш - це ворог всього людства, яке прагне свободи і справедливості. Друга причина - це включення масових медій впливу на суспільство. Одно і друге ставить перед нами особливе завдання - знайти спосіб поставити собі на службу у вільному світі теж ці засоби масової індоктринації. Ще кілька десяти років тому захоплювали масу передусім одуховлені промовці своїм безпосереднім впливом на неї. Тепер в нелегкій мірі цю роль перебирає на себе телебачення і в меншій мірі радіомовлення та преса. Підложжя такого стану творить масовізм і відсунення, принаймні оптично, принципу елітарності.

Фактично сталося щось цілком інше - прийшла до голосу інша еліта, ця укрита, анонімна, що диригує масовими медіями, створюючи ілюзію вирішування народними масами змісту політики, її напрямку. Як розбити, розірвати це зачароване коло? Якщо справді наш ворог - Росія, її імперіалізм і його модерна форма - комунізм, є рівночасно ворогом всього людства, тоді ми завжди знайдемо співзвучні нам політично й часто теж ідеологічно елементи у вільному світі, які стануть чи стають вже тепер плече об плече з нами до спільної боротьби. З цього погляду наша міжнародна ситуація - хоч це може звучати парадоксально - легша, як іншого народу, що не знаходиться під російсько-комуністичним імперіалізмом. Ось, напр., Північна Ірландія може мати моральні симпатії многих у світі, але чи багато чинників у вільному світі мають політичний інтерес ангажуватися по стороні вільної соборної Ірландії проти Англії? Англія, здавши свою імперію, не загрожує своїм імперіалізмом вже нікому. З погляду технологічного прогресу, який не йде впарі з культурно-етичним процесом, можна з більшим успіхом довести до відома навіть сприятливим нашої справі колам вільного світу факти нашої визвольної боротьби, стосуючи модерні засоби масового впливання: телебачення, радіо, преса. Тому, що у зв'язку з дискрепанцією поміж технологічним і культурно-етичним, цивілізаційним і культурним процесом розвитку лише факти масового виступу - масових маніфестацій на вулицях міст доводять до свідомості навіть наших многих потенційних приятелів наші цілі, ми не можемо уникнути того, щоб не стосувати ті методи задля благородної справи.

Отже: - проти маршующих за ідеї Леніна, Го Чі Мінга, Мао, чи теж Стаїлна, або Че Гевари або Кастра, стисліше - за злочинні ідеї Леніна -Стаїлна-Хрущова-Брежнєва треба наших колон маршующих на Заході. Без штурмування большевицьких амбасад не обійдеться, якщо маємо актуалізувати нашу справу силою, бо лише те, за чим стоїть явна сила, має респект. А благородний респект матиме та сила, за якою стоїть ще ПРАВДА, а за нашою силою стоїть правда Києва. Бо, повторюємо, прївда не перемагає сама із себе, але перемагає тоді, коли перемагають жертвні і ризкуючі життям її носії!

Слушності не мають ті, які з транспарентами Леніна і Мао маршують по вулицях міст, але їх рішучість імпонує слабим і тим, що вагаються. Мусить бути протиставлена якісно інша рішучість, інший комплекс ідей, жертвності за інші ідеї, ідеї і правди Києва. Коли наші юнаки штурмували большевицькі амбасад в Лондоні, Оттаві, чи Нью-Йорку під величними нашими гаслами і прапорами, про нас заговорив світ. Тепер не вистачає лише переконання аргументом правди, слухності, але треба переконувати силою, за якою стоїть правда. Найвеличніші ідеї проголошати на цій, чи іншій міжнародній конференції промовчати опановані противними нам силами світові масові медії інформації, якщо водночас за цими ідеями не прийде чин. Чин в Україні, чи на чужині! Само розумове переконання наших противників на Заході про наше право, стверджене тисячолітньою історією вже не вистачає. Безісторичні і безтрадиційні нації чи народи здобули свою державну незалежність силою своєї зброї, навіть не відкликаючися до свого історичного права, чи традицій, яких деякі й не мали, але виключно до сучасної незламної волі бути незалежними і вільними! Де за свободу ллється кров, падають постріли і гранати, де розриваються під

лімузинами ворожих, окупантських амбасадорів бомби, там ніхто вже не питає про історичне право! Цим ми зовсім не знецінюємо необхідність монументально-наукових праць, раціонального правового аргументу, але хочемо підкреслити інший аспект - удар з ворогом широких кіл громадянства, штурмування його позицій зрівно як тут і в Україні, в якій формі ці його позиції не були б.

Коли тепер панує сила, то їй треба протиставити не лише саму абсолютну правду словом, але свою правду підперти фізичною силою! А з тим і жертвою. За різних умов різно розуміється аргумент сили: на Заході якість сили кваліфікується маршем на вулиці і штурмуванням станиць ворога. В Україні висловлене слово правди устно чи писемно є, за тамошніх умов могутнім аргументом сили. Очевидно, стосування фізичної сили там теж є остаточним аргументом перемоги. Але питання кваліфікації якості сили і її впливу є дуже різні серед релятивно вільних суспільств Заходу і невольних під"яремних націй. Характерно і знаменно, що марксизм збанкрутував на Заході Європи і в США, він зовсім не охопив робітництва. Якраз соціально-забезпечена студентська група, яка здебільша живе на державних стипендіях, забезпечена приватними автомашинами, є носієм лєніно-марксизму-маоїзму. А робітництво цілком відвернулося від цього деструктивного "авангарду" анархо-комуністичного "нового ладу в світі". Тут зродилася в деструктивній ініціативній меншості нова фальшива віра проти сучасного т. зв. естаблішменту, тут виник бунт для бунту, з одної сторони, а з другої здійснення анархо-комунізму означає здійснення тоталітаризму лівого типу, бо завжди всякий анархізм веде закономірно до диктатури і тоталітаризму. Це є неуникнений закон соціології і філософії життя.

На тлі ідейної, політичної, соціологічної, навіть релігійної кризи, а зокрема етично-духовної, - удари є неуникнені: одна фізична сила проти другої фізичної сили. Одна за благородне, життєво-творче, а інша - за деструктивне, злочинне. Люди є спроможні віддавати життя і за фальшиві ідеї, коли є ними одуховлені і вірять в них, і в ім'я їх можуть натворити чимало лиха і для своєї нації, а потім кулею в чоло розкаятися, як це зробив Скрипник, Хвильовий, чи Любченко. Наш час на Заході - це час масових акцій за наші ідеї, боротьби наших символів з символами ворожими, символів Петлюри, Коновальця, Шухевича, Бандери, Липківського, Шептицького проти Леніна, Маркса, Сталіна.

Дуже важливим є, що анархо-комуністична частина студентства Заходу відчужена від робітництва і засуджувана ним не має головним мотивом своєї дії соціально-економічної несправедливості "капіталістичного" устрою даної країни Заходу /Німеччини, США, Канади/, але має візію взагалі тотального іншого державно-політичного, соціально-економічного і етично-культурного ладу. Ця хаотична візія стає для деякого атрактивною, як вислід ідейно-моральної і світоглядно-культурної кризи, як здогадний вихід з неї!

В Україні терор зростає чимраз більше. Фінгована "відлига" спричинила нерозважне вилонення певних елементів і організованих сил, включно з церковними, які думали, що прийшов час на півзявно штурмувати цитаделю злочину і зла! Наука з цього: цитаделя зла і злочину може бути завалена лише революційно-збройним наступом, а його організатори мають бути строго законспіровані. Фінговану лібералізацію, використовувати для персональної інфільтрації і ідейного підпільного наступу, масових ударів і збройних чинів проти ворожих елементів. Ідеї, акції, люди! Ідеї якнайширше пропагуємо, акції якнайширше розгортаємо, але організаторів і всю нашу мережу - якнайсуворіше конспіруємо. ОУН ніколи не може вийти наяв, доки не буде нею заініційований всенародний зрив.

Помилковим є вважати, що зберігаючи пасивність на чужині, не протестуючи, не відплачуючи ворогові також тут і за Владику Величковського і за многих інших мучеників і героїв, не "провокуючи" нашими актами і акціями ворога, - ми тим влегшуємо становище в'язнів, церкви і народу в Україні. Тільки боротьба улегшує становище уявленого! Ніколи пасивне вицікування! Поможемо в'язням і народові тільки тим, коли і тут діятимемо всілякими можливими методами і формами з найрадикальнішими включно!

Воно здобувається лише силою! Ніхто ще не здобув полі інакше, як силою!

Треба брати до уваги різнотипність наших акцій, диференційованість їх, включування різних прошарків суспільства з різних нагод у пов'язанні з особливим акцентом означених елементів серед означених середовищ. Як незвичайно на-часі є спільна акція українського студентства з чужонаціональним в захист нашого студентства; або акція наших мистців і письменників, нашого наукового світу в обороні наших інтелектуальних і мистецьких творців. Як актуально є, напр., протестний марш наших св'ячеників у св'ященічій носі перед будинком ООН чи большевицькими амбасадами, коли наша Церква терпить таке важке переслідування! Або акція наших юристів за океаном разом з юристами західних націй в обороні арештованих і засуджених відомих юристів України, що правно обосновували вихід України з СРСР.

Треба розвормувати всілякими засобами в нашу користь публічну опінію, якою маніпулюють прокомуністичні і проросійські елементи. Сьогодні лише деякі відповідальні політики і державні мужі Заходу мають відвагу говорити про необхідну духову мілітаризацію молоді і суспільства, про незмінність античної засади "солодко і почесно є помирати за вітчизну"! Як воно не дивно, але це факт, що сливе кожна держава має два уряди, один, який прагне батьківщину зберегти перед упадком, а інший, який працює над її упадком. В руках останніх є у більшості масові медіа. А дефієтисти прагнуть мир за всяку ціну, навіть за ціну капітуляції перед тиранією. І інколи політик-патріот, щоб здобути виборчий мандат мусить проти свого переконання слухати диктату пацифізмом розідраних мас. Їм часто зовсім не залежить на тому, що з димом поже-рів, спричинених напасником пропаде їх майно і їх діти можуть загинути чи від радіоактивних променів атомної бомби, чи нагана російського завоювника.

Горять нищені розгойданою анархо-комунізмом молоддю дома науки, топчуться ною вічні і благородні цінності, а яка на те все реакція? Сливе жодна! Коли ворог вийшов на вулицю, то побо-рювати його сидючи у замкнутих кімнатах, чи затишних студентських домах, є смішним!

Відсіч ворогові треба дати у прямій з ним сутичці!

З. К.

ЗМІСТ

Наказ Проводу ОУН	1
Звернення Проводу ОУН	3
С. Бандера: НАШІ НЕЗМІННІ Й ПОСТІЙНО АКТУАЛЬНІ ЗАВДАННЯ	7
Б. Підмогильний: ЗА ІЄРАРХІЮ ВАРТОСТЕЙ І ЗАВДАНЬ	11
Ю. Т. К.: ЕМІГРАЦІЯ І ПСИХОЛОГІЧНА ВІЙНА	15
Хвиля: НАСТУП МОСКВИ НА АБН	20
Г. Корецький: НЕВІДКЛИЧНА ПОТРЕБА УТОЧНЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ СКВУ НА ЗОВН. ВІДТИНКУ	24
Увіст: ЗА РЕВОЛЮЦІОНІЗАЦІЮ КАДРІВ	28
З. К.: СТРАТЕГІЯ МАСОВИХ АКЦІЙ	30